

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • DESEMBER 2017

Liahona

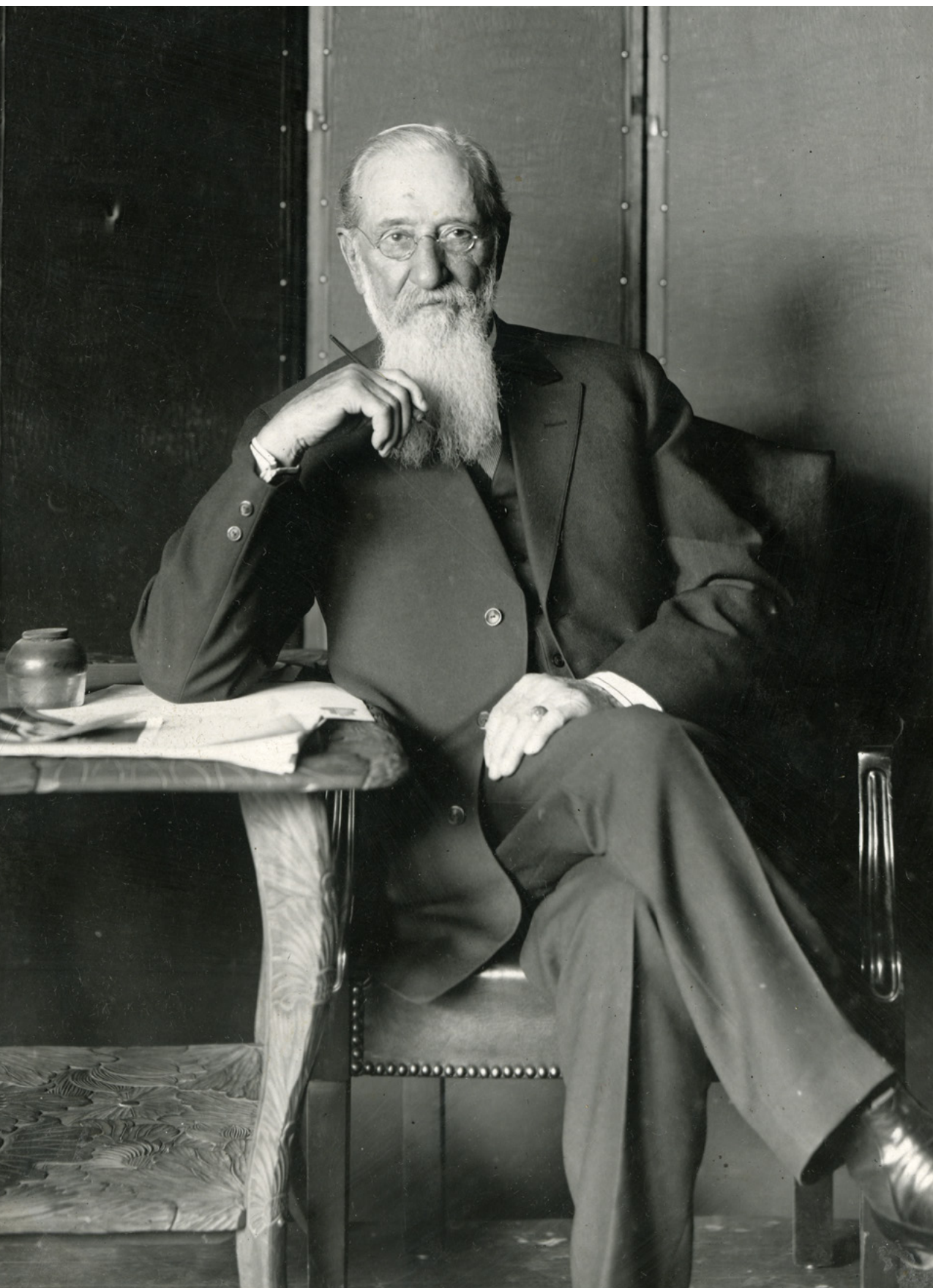

**Hvordan skal
vi tilbe Ham?
s. 4, 10, 16**

En uanselig gutt, en
utvalgt seer, s. 20

Føler du at du
ikke passer inn i
Kirken? s. 28

7 prinsipper i
evangeliet som
beskytter, s. 34

Joseph F. Smith, som var Kirkens president fra 1901 til 1918, er vist her et år før han døde 80 år gammel. Hans far, Hyrum Smith, led martyrdøden sammen med Joseph Smith i 1844. Da han var 27 år gammel, i 1866, ble Joseph F. Smith ordinert til apostel av president Brigham Young, og han var rådgiver til fire av Kirkens presidenter. Etter å ha vært generalautoritet i 52 år, ble hans mange læresetninger utgitt under tittelen Gospel Doctrine. Han mottok også åpenbaringen som nå er nedtegnet i Lære og pakter kapittel 138.

Foto gjengitt med tillatelse fra Kirkehistorisk bibliotek

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Søk Kristus i julen**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Villige til å bære hverandres byrder**

OMSLAGET

Kristi fødsel, av Bruce Hixson Smith

HOVEDARTIKLER

- 10 Ære være Gud i det høyeste**
Av eldste Ronald A. Rasband
Hvordan vil du velge å være et vitne om Kristus denne julen?
- 16 Fjorten hendelser med tilknytning til Kristi fødsel**
Av Jessica Griffith
Gransk hendelsene før og etter Frelserens fødsel som formidlet i Skriftene.
- 20 Joseph Smith: Styrke av svakhet**
Av eldste Marcus B. Nash
Akkurat slik de gjorde for profeten Joseph, skjer mirakler når vi erkjenner og overlater våre svakheter til Herren.
- 28 Vi kan gjøre det bedre, del 2: Finn din plass i Jesu Kristi Kirke**
Av Betsy VanDenBerghe
Føler du deg noen ganger utenfor? Her er noen forslag som kan hjelpe deg å finne en løsning.

- 34 Jesu Kristi evangelium – en tilflukt og en beskyttelse**
Av Getulio Walter Jagher e Silva
Fra Lære og pakter: Syv måter vi er lovet beskyttelse på.

AVDELINGER

- 8 Undervisning på Frelserens måte: Vi kan løfte våre familiesamtaler**
Av Doug Hart
- 40 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 44 Eksempler på tro: Josephine Scere**
- 80 Til vi ses igjen: Tapre i Kristi sak**
Av president Joseph Smith

48

46 Mongolske talenter!

Av Po Nien (Felipe) Chou,
Petra Chou og Odgerel Ochirjav
*Hvordan et kor av unge voksne
brukte sang til å trollbinde et land
– og dele evangeliet med andre.*

48 Min gave til Frelseren

Av Cherstan Pixton
*Jeg måtte slutte å tenke på meg selv
og begynne å tenke på mine brødre
og søstre.*

50 Hun fant sin tro igjen

Av David Dickson
*Te Oranoas vitnesbyrd hadde blitt
kaldt, men hun husket fortsatt
tidligere gode opplevelser.*

52 Magiske julesanger

*To historier om overraskende
velsignelser ved å synge.*

54 Åtte grunner til at julen er en fantastisk tid å være misjonær

Av Charlotte Larcabal
*Hvem hadde trodd at det kunne
være så lett å være misjonær?*

58 Plakat: Rom for Ham

59 Svar fra Kirkens ledere: Slik kan du føle Julens sanne ånd

Av president Thomas S. Monson

60 Spørsmål og svar

*Jeg har bedt om noe viktig, men
jeg vet ikke om jeg har fått svar.
Hvordan kan jeg vite det?*

62 Vår spalte

76

64 Julaften-gjesten

Av Holly K. Worthington
*Å, nei! Claras favorittkveld hele
året kom til å bli ødelagt.*

66 Vær modig og del!

Av eldste Paul B. Pieper
*Vil du hjelpe vennene dine å lære
om Jesus Kristus?*

67 Personer fra Kirkens historie: Kirken i dag

68 Den røde billetten

Av Darcie Jensen Morris
*Mateo ønsket å være en god venn,
akkurat som Jesus. Hva kunne
han gjøre?*

70 Svar fra en apostel: Hvordan kan omvendelse hjelpe meg å føle meg lykkelig?

Av eldste Dale G. Renlund

72 Læresetninger om Jesus

*Dette er en morsom måte å telle
ned til jul ved å følge noen av
Jesu læresetninger.*

74 Musikk: Gjør rom for Ham

Av Larry Hiller og Michael F. Moody

75 Vår side

76 Historier om Jesus: Jesus ble født i Betlehem

Av Kim Webb Reid

79 En side å fargelegge

54

*Se om du kan
finne liahonaen
som er gjemt i
dette nummeret.
Tips: Hvordan
hjelper Den
hellige ånd deg
å være en god
venn?*

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson,
Dale G. Renlund

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie
Rådgivere: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis
Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D.
Holmes, Erich W. Kopischke

Administrerende direktør: Richard I. Heaton
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg
Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonssjef: Cremilda Amaral

Tekst og redigering: Maryssa Dennis, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R.
Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu,
Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas
Child, David Green, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren,
Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin,
Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Oversettelse: Kirkens oversettelseskantor

Distribusjonssjef: Troy K. Vellinga

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of
MSR Sveagatan 8A, 441 32 Ålängsås, Sverige
Abonnementinformasjon: For abonnement eller adresseforandring
vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 78 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til:
liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

email: ole@podhorny.com

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filippinsk, finsk, fransk,
tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribatisk,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallsk, mongolsk, norsk,
polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk,
svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og
vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkrområder.)
© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsrett: Enkelt personer kan kopiere stoff fra
Liahona til personlig, ikke-kommersiell bruk (også til kall i Kirken), om
ikke annet er oppgitt. Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekalles.
Visuelt materiell kan ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i
teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsrett kan sendes til
Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake
City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

December 2017 Vol. 81 No. 12. LIAHONA (USPS 311) Norwegian
(ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address must be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone
or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Invitasjon til kunstnere over hele verden

*"Ja, jeg minnes Herrens gjerninger, jeg minnes de under
du gjorde før. Jeg vil tenke på alt ditt verk, og på dine store
gjerninger vil jeg grunne" (Salmene 77:12-13).*

Du inviteres herved til å lage nye kunstverk til den 11. internasjonale
kunstkonkurranse i regi av Kirkehistorisk museum i Salt Lake City, Utah.

- Tema: "Meditasjoner om tro", inspirert av Salmene 77:12-13. Alle kunstneriske
medier, stilarter og kulturelle tilnærminger er velkommen.
- Datoer for innsendelse: 1. februar til 1. juni 2018.
- Alder: Deltagere må være 18 år eller eldre.
- Utmerkelser: Utmerkelser for bidrag som blir utvalgt av en jury, vil bli bekjent-
gjort i oktober 2018. Utvalgte bidrag vil bli utstilt på Kirkehistorisk museum
og på Internett.

Du finner detaljerte regler, krav til deltagelse og
påmelding på Internett på lds.org/artcompetition.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Ansvarlighet, 63, 68

Barneoppdragelse, 8

Bønn, 20, 60

Den hellige ånd, 34, 40,
60, 68

Eksempel, 8, 62

Ekteskap, 34

Familie, 10, 52, 54

Gaver, 41, 43, 48, 59

Gud Faderen, 20, 28, 75

Jesu Kristus, 4, 10, 16,
42, 43, 48, 58, 59, 72, 76,
79, 80

Joseph Smith, 20

Jul, 4, 10, 16, 40, 41, 42,
43, 48, 52, 54, 58, 59, 64,
72, 74, 76, 79

Lydighet, 34

Lære og pakter, 34

Misjonærarbeid, 34, 46,
48, 54, 64, 66

Mormons bok, 20, 50, 63,
66, 67

Musikk, 10, 43, 46, 52, 74

Nestekjærlighet, 7

Omvendelse, 28, 68,
70, 71

Pakter, 7, 34, 44

Profeter, 20, 34, 67

Sannhet, 44

Skriftstudium, 10, 72

Templer, 34, 44, 67, 75

Tiende, 34

**Tilstedeværelse
i kirken**, 28

Tjeneste, 7, 10, 41, 42,
43, 52, 54, 75

Tro, 4, 20, 28, 44, 50, 80

Undervisning, 8

Vennskap, 62, 68

Visdomsordet, 34

Ydmykhet, 20

**Av president
Dieter F. Uchtdorf**

Annenrådgiver i Det første presidentskap

SØK KRISTUS I JULEN

Alle som ønsker å forstå hvem vi er som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige: Jeg ønsker å gi dere et utgangspunkt som er definert av disse tre ordene: Vi søker Kristus.

Vi ønsker å lære av ham. Å følge ham. Å bli mer lik ham.

Vi søker ham hver dag hele året. Men spesielt på denne tiden av året – i julen, når vi feirer vår elskede Frelseres fødsel – blir vi ekstra tilbøyelige til å søke ham.

La en del av våre forberedelser til å feire jul være å overveie hvordan de som levde for 2000 år siden, var forberedt til å ønske Frelseren velkommen.

Hyrdene

Vi vet ikke mye om hyrdene, bare at de var “ute på marken og holdt nattevakt over sin hjord”.¹ Hyrdene var ganske sannsynlig helt vanlige mennesker, i likhet med mange prisverdige sjeler som fulgte livets vante gang og tjente til livets opphold.

De kan symbolisere dem som på et eller annet tidspunkt kanskje ikke aktivt søkte Kristus, men deres hjerte forandret seg da himlene åpnet seg og Kristus ble forkynt for dem.

Dette er de som etter å ha hørt de himmelske sendebuds røst, umiddelbart dro til Betlehem og ønsket å se.²

Vismennene

Vismennene var akademikere som hadde studert Messias, Guds Sønns komme. Ved sin lærdom kartla de tegnene som pekte på hans fødsel. Da de hadde sett dem, forlot de sitt hjem og reiste til Jerusalem og spurte: “Hvor er den jødenes konge som er født nå?”³

Deres kunnskap om Kristus var ikke bare akademisk. Så snart de hadde sett tegnene på hans fødsel, handlet de. De dro av sted for å finne Kristus.

Vismennene kan symbolisere dem som søker Kristus ved læring og faglig studium. Deres hengivenhet til sannhet hjelper dem til slutt å finne Kristus og tilbe ham som kongenes Konge, menneskehetens Frelser.⁴

Simeon og Anna

Simeon og Anna kan symbolisere dem som søker Kristus ved Ånden. Disse fantastiske sjelene var oppriktig religiøse, og ved faste og bønn og ved hengivenhet og lydighet ventet de ivrig på dagen for Guds Sønns komme.

Ved trofasthet, ydmykhet og tro holdt de tålmodig utkikk etter Frelserens komme.

Til slutt ble deres trofasthet belønnet da Maria og Josef viste dem barnet som en dag skulle påta seg menneskehetens synder.⁵

Troende blant nephittene og lamanittene

Den rørende historien om hvordan troende i den nye verden så etter tegnene på Frelserens fødsel, finnes i Mormons bok.

Du husker sikkert at de som hadde tro på Kristus, ble latterliggjort og forfulgt. De kultiverte på den tiden beskyldte de troende for at de holdt fast på sin dumme overtro. De ikke-troende var faktisk så høyrøstede i sin latterliggjøring at de laget "stort oppstyr" i landet (3 Nephi 1:7). De fnøs av dem som trodde at Frelseren skulle bli født.

Deres sinne og raseri ble så sterkt at de ble besatt av en gang for alle å bringe dem som trodde på Frelseren, til taushet. Mormons bok forteller om den dramatiske løsningen.⁶

De troende som levde på denne tiden, kan symbolisere dem som søker Kristus selv om andre ler, håner og

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Hvordan kan vi bedre søke Kristus, slik president Uchtdorf foreslår? Du kan kanskje oppfordre dem du underviser, til å tenke etter: "Hvordan søker jeg Kristus?" Vurder å oppfordre dem til å begynne å fortelle hvordan de søker Kristus under familiens daglige skriftstudium. Du kan også se julevideoen på Mormon.org sammen med dem du underviser, og be dem delta i denne årlige muligheten til å søke Kristus ved å følge hans læresetninger.

spotter. De søker Kristus selv om andre forsøker å karikere dem som ukultiverte, usofistikerte eller godtroende.

Men andres forakt hindrer ikke sanne troende i å søke Kristus.

Vi søker Kristus

Gjennom hele året, og kanskje spesielt nå i julen, ville det være til nytte for oss å igjen stille spørsmålet: “Hvordan søker jeg Kristus?”

I en vanskelig periode av sitt liv skrev den store kong David: “Gud! Du er min Gud! Tidlig søker jeg deg. Min sjel tørster etter deg, mitt kjød lengter etter deg.”⁷

Kanskje var denne holdningen til å søke Gud en av grunnene til at David ble beskrevet som en mann etter Guds eget hjerte.⁸

Måtte vi, nå i julen og hele året, søke av hjerte og sjel etter vår elskede Frelser, Fredsfyrsten, Israels Hellige. For dette ønsket definerer i stor grad ikke bare hvem vi er som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, men ikke minst hvem vi egentlig er som Kristi disipler. ■

NOTER

1. Lukas 2:8.
2. Se Lukas 2:15.
3. Se Matteus 2:1-2.
4. Se Matteus 2:11.
5. Se Lukas 2:22-38.
6. Se 3 Nephi 1.
7. Salmene 63:2.
8. Se Apostlenes gjerninger 13:22.

BARN

Hold utkikk etter Jesus

Mange holdt utkikk og ventet på at Jesus skulle bli født. Nå holder vi utkikk og venter på at han skal komme igjen! Vi kan bli beredt ved å lære om Jesus og følge ham. Hvordan følger du Jesus? Skriv forslagene dine på stjernene.

Villige til å bære hverandres byrder

Studér ydmykt dette stoffet, og søk inspirasjon for å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan vil det å forstå formålet med Hjelpeforeningen forberede Guds døtre til det evige livs velsignelser?

“Vi er omgitt av mennesker som trenger vår oppmerksomhet, vår oppmuntring, vår støtte, vår trøst og vår vennlighet”, sa president Thomas S. Monson. “Vi er Herrens hender her på jorden, med befaling om å tjene og bygge opp hans barn. Han er avhengig av oss alle.”¹

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, har sagt: “En stor forandring tok til i deres hjerte da dere kom inn i Kirken. Dere inngikk en pakt, og dere fikk et løfte som begynte å forandre deres natur...

Dere lovet at dere ville hjelpe Herren å gjøre [andres] byrder lette og gi dem trøst. Dere fikk evnen til å bidra til å lette disse byrdene da dere mottok Den hellige ånds gave.”²

“Vi ønsker å bruke evangeliets lys til å se andre slik Frelseren

gjør – med medfølelse, håp og nestekjærighet”, sa Jean B. Bingham, Hjelpeforeningens generalpresident. “Dagen vil komme da vi vil ha en fullstendig forståelse av andres hjerter og vil være takknemlig for å ta imot nåde – akkurat som vi tar imot andre med nestekjærlige tanker og ord...

Vår forpliktelse og vårt privilegium er å oppriktig akseptere forbedringer hos *alle* mens vi strever etter å bli mer lik vår Frelser, Jesus Kristus.”³

Når vi bærer hverandres byrder og holder våre pakter, blir vi mer klar over Jesu Kristi helbredende kraft. Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum har sagt: “Med tanke på den ufattelige pris som korsfestelsen

og forsoningen innebar, kan jeg love at han ikke kommer til å vende oss ryggen nå. Når han sier til de fattige i ånden: ‘Kom til meg’, mener han at han vet veien ut og at han vet veien opp. Han kjenner den fordi han har gått den veien. Han kjenner den fordi Han *er* veien.”⁴

Flere skriftsteder

Matteus 25:40; Galaterne 6:2;
Mosiah 2:17; 18:8-9
reliefsociety.lds.org

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Tjen Herren med kjærlighet”, *Liahona*, feb. 2014, 4.
2. Henry B. Eyring, “Trøsteren”, *Liahona*, mai 2015, 18.
3. Jean B. Bingham, “Jeg vil bringe evangeliets lys inn i mitt hjem”, *Liahona*, nov. 2016, 6, 8.
4. Jeffrey R. Holland, “Det ødelagte kan repareres”, *Liahona*, mai 2006, 71.

Tro
familie
hjelp

Overvei dette

Hvordan
bidrar det å
bære andres
byrder og
holde våre
pakter til å
åpne veien
for at Jesus
Kristus kan
helbrede dem
som trenger
det?

Hvordan kunne vi hjelpe våre barn å bli mer aktive med hensyn til å lære evangeliet?

Av Doug Hart

For en tid siden ble min hustru og jeg bekymret over et adferdsmønster som noen av våre tenåringsbarn hadde lagt seg til under familiens skriftstudium, familiens hjemmeaften og våre improviserte evangeliesentrerte samtaler på tomannshånd. De oppfylte et minstekrav til læring – fysisk tilstedeværelse, sporadisk øyekontakt og ett ord lange svar – men de engasjerte seg ikke i aktiv læring.

Vi visste at for at de skulle få sterke vitnesbyrd og oppleve dyp, personlig omvendelse ved Den hellige ånds kraft, måtte de gjøre mer. Frelseren ønsker at hans disipler ikke bare skal

Vi kan

høre hans ord – han ønsker at de skal følge hans læresetninger i tro (se *Undervisning på Frelserens måte* [2016], 30).

En kveld snakket vi med dem om hvordan vi følte det. Hensikten var å gi dem råd og veiledning i en samtale ledet av Ånden. Men samtalen sank snart til å bli en enveisforelesning. Guttene våre hørte budskapet vårt, men deres sinn og hjerte ble ikke påvirket.

Denne opplevelsen plaget oss, så min hustru og jeg begynte å tenke på hvordan vi kunne hjelpe barna våre å bli mer proaktive i sin læring av evangeliet, og inspirere dem til å handle istedenfor å bli påvirket av våre taler og foredrag. Spørsmålene våre fikk oss til å utarbeide en plan basert på det vi lærte av å granske Skriftene, ordene til vår tids profeter, og andre kirkeressurser om undervisning og læring. Vår plan lyder:

løfte våre

Hvordan vi kan få våre barn til å søke Den hellige ånd i familiesamtaler

Utvikle kjærlighet og respekt.

Kjærlighet mildner hjerter. Uttrykk for kjærlighet vil bidra til å forberede våre barn for Den hellige ånds innflytelse. Det vil også gi næring til deres ønske om, og villighet til, å engasjere seg i aktiv, åndelig læring. Å respektere våre barn ved å lytte til og bekrefte deres synspunkter og følelser, vil hjelpe dem å føle seg tryggere og mer villige til å dele det de føler med andre.

Undervise ved Ånden. Å iaktta og lytte omhyggelig til barna våre, vil forberede oss til å skjelne ved Ånden hva vi skal si, hvilket spørsmål vi skal stille eller hvilken oppfordring vi skal gi som vil få dem til å søke Den hellige ånds innflytelse i sin læring.

Forankre enhver samtale i Guds ord. Selv om det kan være nyttig å dele våre egne tanker og meninger om evangeliet, vil ofte Skriftene og ordene

familiesamtaler

til vår tids profeter gi en dypere og sterkere forbindelse til Ånden (se L&p 84:45).

Gjør Frelseren til grunnlaget for alle evangeliesentrerte samtaler. Våre samtaler vil få substans og kraft når våre barn ser hvordan det vi snakker om, angår Frelserens forsoning, som “står helt sentralt i den kristne lære” (Boyd K. Packer, “Mellommannen”, *Lys over Norge*, okt 1977, 52).

Still inspirerende spørsmål. Effektive spørsmål vil få barna våre til å hente sannhet og forståelse direkte fra Skriftene og profetenes ord, med Åndens hjelp. Det de lærer på den måten, vil bety mer for dem enn våre tydeligste forklaringer om det samme materialet.

Oppfordre familiemedlemmene til å stå for snakkingen. Når våre barn bruker egne ord til å uttrykke det de ser, tenker eller føler, innbyr de Den hellige ånd til å hjelpe dem å vite hva de skal si og hvordan de skal si det.

Denne prosessen vil hjelpe dem å se og forstå klarere det Herren ønsker at de skal lære og føle.

Vær tålmodig! Den hellige ånd vil arbeide med våre barn når de gransker sitt sinn og hjerte for å finne sannhet og forståelse. Vi må motstå fristelsen til å avkorte letingen deres ved for tidlig å hoppe inn med personlige meninger og egne løsninger.

Led ved eksempel. Når vi prøver å lære og etterleve evangeliet på samme

måte som vi ber våre barn om å gjøre det, vil det hjelpe oss å kvalifisere oss til Åndens støtte og veiledning i våre samtaler.

Når vi har prøvd å gjennomføre planen vår, har vi lært at å innby Den hellige ånds innflytelse i våre familiesamtaler krever øvelse og tid. Men vi nekter å bli motløse eller gi opp. Forleden kveld spurte vår 10 år gamle datter oppriktig, etter tilskyndelse fra et vers i Mormons bok som vi hadde lest som familie: “Hvordan kan vi lære ved Den hellige ånd?” Jeg smilte. Jeg visste at vi gjorde fremskritt! ■

Artikkelforfatteren er for tiden misjons-president i Brasil Curitiba misjon.

Den nye lærerveiledningen, *Undervisning på Frelserens måte*, inneholder forslag til undervisning av tenåringer og yngre barn. Se teaching.lds.org.

Av eldste
Ronald A. Rasband
i De tolv apostlers
quorum

Ære være Gud i det høyeste

*Når vi samarbeider med Herren – gjør hans vilje, og hjelper
menneskene rundt oss – bærer vi vitnesbyrd om
at han lever og at han elsker oss.*

Syv hundre år før Jesu Kristi fødsel i Betlehem i Judea, forkynte profeten Jesaja:
“Se, en jomfru skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navnet
Immanuel” (Jesaja 7:14).

125 år før Frelserens fødsel profeterte kong Benjamin: “Han skal kalles Jesus
Kristus, Guds Sønn, himmelens og jordens Fader, Skaperen av alle ting fra begynnel-
sen av. Og hans mor skal kalles Maria” (Mosiah 3:8).

Dagen før Jesusbarnet ble født, hørte Nephi, sønn av Nephi, en røst som sa:
“I morgen kommer jeg til verden” (3 Nephi 1:13).

Dagen etter, hav unna, ble Jesusbarnet født. Det er ingen tvil om at hans mor
Maria så med undring på sin nyfødte sønn, Faderens enbårne i kjødet.

Lukas forteller oss at det var hyrder ute på markene i Judeas åser rundt Betlehem
(se Lukas 2:8). Disse hyrdene var “hellige og rettferdige menn” (se Alma 13:26) som
skulle vitne om Jesusbarnet.

“Og se, en Herrens engel stod hos dem, og Herrens herlighet lyste om dem. Og
de ble meget forferdet.

Men engelen sa til dem: Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en
glede for alt folket.

I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad...

Og med ett var det sammen med engelen en himmelsk hærske, som lovpriste
Gud og sa:

Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag” (Lukas 2:9-11, 13-14).

Forestill dere denne hendelsen i Judea – himmelen fylt med glansen av en praktfull stjerne og kor fra himmelen markerte denne enestående begivenheten. Hyrdene “skyndte seg” av sted (Lukas 2:16) for å se barnet som lå i en krybbe. Senere “fortalte de” (Lukas 2:17) om det de hadde hørt og sett.

Hvert år ved juletider føyer vi vårt vitnesbyrd til hyrdenes om at Jesus Kristus, som i bokstavelig forstand er Sønn av den levende Gud, kom til et hjørne av verden i det vi kaller Det hellige land.

Hyrdene dro ærbødig til stallen for å tilbe kongers Konge. Hvordan vil vi tilbe ham denne julen? Med endeløse innkjøp? Ved å jage rundt i hjemmene våre og pynte og pakke inn? Vil det være vår hyllest til vår Frelser? Eller vil vi også bringe fred til urolige hjerter, velvilje til dem som trenger en høyere hensikt, ære og pris til Gud ved vår villighet til å gjøre hans vilje?

Jesus sa ganske enkelt: “Kom så og følg meg” (Lukas 18:22).

Jesu Kristi evangelium, gjengitt gjennom profeten Joseph Smith, har hatt positiv innflytelse på troende over hele verden. Jeg har selv sett iveren blant dem som har mottatt Frelserens hellige ord, fra øyene i havet til det enorme Russland.

Julens budskap

Blant de tidlige hellige som samlet seg i Sion, var Hannah Last Cornaby, som bosatte seg i Spanish Fork i Utah. I den vanskelige tidlige perioden av Den gjenopprettede kirke, ble julen noen ganger markert med en dyrebar appelsin eller et utskåret leketøy, eller kanskje bare en filledukke – men ikke alltid. Hannah skrev om 25. desember 1856:

“Julaften kom, og mine kjære små hang med barnlig tro opp sine strømper og lurte på om [de] ville [bli fylt]. Med verkende hjerte, som jeg skjulte for dem, forsikret jeg dem om at de ikke ville bli glemt, og de sovnet med frydefull forventning til morgenen etter.

Uten noen form for søtningsstoff, visste jeg ikke hva jeg skulle gjøre. Men de måtte ikke bli skuffet. Jeg kom til å tenke på at jeg hadde litt squash, som jeg kokte for så å sile av væsken, og da det hadde putret i noen timer, ble det til en søt sirup. Med den og litt krydder laget jeg pepperkakedeig, som etter at den var kuttet i alle tenkelige former og stekt i en stekepanne (jeg hadde ingen ovn), fylte strømpene deres og gledet dem like mye som den fineste konfekt ville ha gjort.”¹

Mellom linjene i denne historien er det en beretning om en mor som arbeider natten gjennom uten så mye som en ovn til å lette sine anstrengelser. Likevel var hun fast bestemt på å bringe glede til sine barn, styrke deres tro og bekrefte i deres hjem: “Salig dag! Alt er vel!”² Er ikke dette julens budskap?

President Thomas S. Monson har sagt: “Anledningene til å gi av oss selv er virkelig ubegrenset, men de er også forgiengelige. Det finnes hjerter vi kan glede. Det finnes vennlige ord å si. Det er gaver vi kan gi.”³

Når vi samarbeider med Herren – gjør hans vilje og hjelper menneskene rundt oss – bærer vi vitnesbyrd om at han lever, og at han elsker oss, uavhengig av våre timelige utfordringer.

Etter at den skotske konvertitten John Menzies Macfarlane sluttet seg til Kirken sammen med sin mor, som var enke, og sin bror, reiste de tre sammen til Salt Lake City, Utah, i 1852. Han var 18 år gammel. I årenes løp ble han takstmann, byggmester, og til og med tingrettsdommer, men det var musikken hans som skilte ham ut.

Han organiserte sitt første kor i Cedar City, Utah, og reiste sammen med ensemblet sitt rundt i det sydlige Utah. Etter en konsert i St. George, oppfordret eldste Erastus Snow (1818-88), en apostel og koloniens leder, John til å flytte til St. George og ta familien og musikken sin med seg.

Det hadde vært trange kår i 1869, og eldste Snow ba bror Macfarlane om å iscenesette et juleprogram som ville være til oppmuntring for medlemmene. Bror Macfarlane ønsket et nytt og spennende musikkstykke til arrangementet. Men uansett hvor hardt han prøvde å komponere,

kom ingenting. Han ba om inspirasjon igjen og igjen.

Så en natt vekket han sin hustru og utbrøt: "Jeg har teksten til en sang, og jeg tror jeg har musikken også!" Han skyndte seg bort til sitt lille orgel og spilte melodien, skrev den ned mens hans hustru holdt det blafrende lyset av en bit brennende flanell flytende i en bolle med fett. Teksten og musikken strømmet ut:

*"Langt, langt herfra, nær ved
Betlehems stad,
engler til hyrdene sang så glad:
Priser vår Gud,
Priser vår Gud,
priser vår Gud i det høye.
Fred på jord, Guds velbehag,
kom til mennesker i dag!"⁴*

Bror Macfarlane hadde aldri vært i Judea for å se at slettene var mer som steinete

åssider, men det inspirerte budskapet i musikken hans strømmet fra hans sjel som et vitnesbyrd om Frelserens fødsel i Betlehem, en begynnelse som skulle forandre verden for alltid.⁵

John Menzies Macfarlane vitnet om Jesus Kristus ved sin musikk, og Hannah Last Cornaby vitnet om Kristus ved sin tjeneste for sine barn. Vi kan også tjene Herren og vitne om ham ved enkle uselviske handlinger. Vi kan også gjøre en forskjell i familien, i menigheten, på arbeidsplassen og i våre andre ansvarsområder.

Gjør en forskjell

En enkel måte vi kan gjøre en forskjell på, er å engasjere oss i Kirkens årlige julekampanje på sosiale medier. Kampanjen har til hensikt å hjelpe de hellige – og Guds barn over hele verden – å fokusere på

Søsteren min laget et vakkert lappeteppe og kalte det "Navnet over alle navn". Lappeteppet inneholdt 26 av Jesu Kristi navn.

Frelseren. I år gjennomfører Kirken en ny verdensomspennende innsats for å feire Kristi fødsel, og oppmuntre folk til å følge Hans eksempel ved å tjene andre i julen.

Kirken gjentar sitt vellykkede tema fra i fjor: “Lys for verden” (se Mormon.org). Temaet er hentet fra Johannes 8:12, som lyder: “Igjen talte Jesus til dem og sa: Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys.”

Kampanjen omfatter en adventskalender og beslektede skriftsteder som gir forslag til hvordan vi kan tjene og dele julens lys med andre.

“Vi kom alle til jorden med Kristi lys”, har president Monson sagt. “Når vi følger Frelserens eksempel og lever slik han levde og slik han forkynte, vil dette lyset brenne i oss og lyse opp veien for andre.”⁶

Vi lærer Frelseren å kjenne ved å gjøre det han gjorde. Når vi tjener andre, bringer vi dem – og oss selv – nærmere ham.

“Navnet over alle navn”

I julen savner jeg spesielt vårt lille barnebarn Paxton. Paxton ble født med en sjelden genetisk lidelse, og led av utallige helseproblemer. Vår himmelske Fader ga familien vår mange spesielle og dyptfølte lærdommer i løpet av de tre korte årene Paxton var sammen med oss.

Min søster, Nancy Schindler, laget et vakkert lappeteppe til ære for Paxton. Hun kalte det “Navnet over alle navn”. Lappeteppet inneholder 26 av Jesu Kristi navn – navn som begynner med bokstavene A til Z. Lappeteppet minner meg om den strålende fremtidige familiejenforeningen med Paxton som ble muliggjort ved Frelserens lidelse, offer og oppstandelse.

Lappeteppet inspirerte meg til å begynne et studium av Jesu Kristi navn slik de er åpenbart i Skriftene. Å granske hans navn har blitt en del av mitt personlige skriftstudium. Så langt har jeg funnet hundrevis av navn på Frelseren.

En av mine ansvarsoppgaver som medlem av De tolv apostlers quorum, og som nevnt i Lære og pakter, er å bære vitnesbyrd om Jesus Kristus. Lære og pakter fastslår:

“De tolv omreisende rådsmedlemmer er kalt til å være De tolv apostler eller *spesielle vitner om Kristi navn* i hele verden” (L&p 107:23; uthevelse tilføyd).

Jeg ble nylig bedt om å tale på et nadverdsmøte på Primary Children’s Hospital i Salt Lake City. Jeg følte meg tilskyndet til å tale om Jesus Kristus og hans håpefulle navn. Jeg bar vitnesbyrd om Frelseren som “den klare morgenstjerne” (Åpenbaringen 22:16), en “yppersteprest for de goder som skulle komme” (Hebreerne 9:11), “en Gud som gjør mirakler”, som oppsto “med legedom i sine vinger” (2 Nephi 27:23; 25:13), “Fredsyrste” (Jesaja 9:6; 2 Nephi 19:6) og “oppstandelsen og livet” (Johannes 11:25).

I julen liker jeg å si Frelserens forskjellige navn mens jeg går til og fra kontoret mitt gjennom julelysene på Temple Square. Jeg begynner med “Alfa og Omega” (Åpenbaringen 1:8), “et barn” fra Bethlehem (Lukas 2:12, 16), “Rådgiver” (Jesaja 9:6; se 2 Nephi 19:6), “befrieren” (Romerne 11:26), en som er “opphøyet” (Salmene 89:20), en “som oppretter fred” (Mosiah 15:18) og så videre.

Denne julen ser jeg frem til å lære flere av hans navn, og se etter muligheter til å hedre hans navn. Hvis du prøver å gjøre en forskjell denne julen, håper jeg du vil la Frelseren stå sentralt i din innsats, og at du vil hedre ham ved å tjene andre i hans navn.

Jeg bærer vitnesbyrd om at vår evige Fader lever. Hans plan for lykke velsigner på det dypeste hvert av hans barn i alle generasjoner. Jeg vet at hans elskede sønn Jesus Kristus, barnet som ble født i Betlehem, er verdens Frelser og Forløser.

Disse lovordene lyder som sannhet i mine ører: “Priser vår Gud i det høye. Fred på jord, Guds velbehag.”⁷ ■

Fra en tale til BYU Management Society – Salt Lake-avdelingen, Salt Lake City, Utah 13. desember 2016.

NOTER

1. Hannah Cornaby, *Autobiography and Poems* (1881), 45–46.
2. “Kom hellige”, *Salmer*, nr. 26.
3. Thomas S. Monson, “Måtte vi leve slik”, *Liahona*, aug. 2008, 5.
4. “Langt, langt herfra”, *Salmer*, nr. 122.
5. Se Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages* (1988), 223–24.
6. Thomas S. Monson, “Vær et forbilde og et lys”, *Liahona*, nov. 2015, 86.
7. *Salmer*, nr. 122.

14 hendelser

MED TILKNYTNING TIL

Kristi fødsel

Av Jessica Griffith

Jesu Kristi fødsel feires hvert år – vi synger salmer, vi koser oss med familietradisjoner, og vi minnes vår Herre ved å hedre hans fødsel. Men hvilke detaljer om Kristi fødsel finner vi i Skriftene?

HVOR

HENDELSE

Profetier om Kristi fødsel

1 Mosebok 49:10;
Jesajas 7:14; 9:1-7;
Mika 5:2;
Mosiah 3:8;
Alma 7:10;
Helaman 14:2-5

Engelen Gabriel besøker døperen Johannes' foreldre

Matteus 17:12-13;
Lukas 1:5-25
(særlig vers 17);
Lære og pakter
27:7; Veiledning
til Skriftene, "Elias"

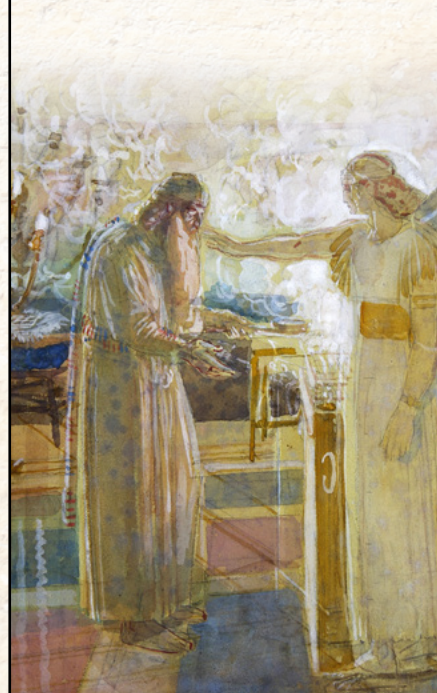

OLDTIDENS JERUSALEM
OG OLDTIDENS AMERIKA

JUDEA

Mange år før Frelserens fødsel hadde profeter fått åpenbaring om Jesus Kristus. Det gamle testamentes profeter fortalte om en konge som skulle nedstamme fra kong David og bli født i Betlehem – en Messias. Ifølge jødisk tolkning skulle denne Messias bli en konge som skulle befri sitt folk, jødene, fra politisk undertrykkelse og regjere over jorden i rettferdighet. Oldtidens jøder forventet imidlertid ikke en konge som skulle befri sitt folk fra åndelig undertrykkelse. Istedenfor en timelig frelse og et jordisk rike tilbød Jesus Kristus evig frelse, og sin Faders rike.

Døperen Johannes var en Elias, eller forløper, for Kristus. Engelen Gabriel fortalte Sakarias, Johannes' far, at hans hustru Elisabet skulle få et barn, og at dette barnet skulle hete Johannes. Sakarias reagerte med tvil, noe som førte til at han ble døv og stum.

DET VIKTIGSTE VED JULEN

"Vi gleder oss i denne høytiden fordi han kom til verden. Den fred som kommer fra

ham, hans uendelige kjærlighet som enhver av oss kan føle, og en overveldende takknemlighet for det han fritt ga oss til en så høy pris for ham selv – dette er julens egentlige innhold."

President Gordon B. Hinckley (1910-2008), "Den makeløse og sanne beretning om jul", *Liahona*, des. 2000, 6.

Engelen Gabriel viser seg for Maria

Matteus 1:18;
Lukas 1:26-38

NASARET OG
GALILEA

Maria besøker Elisabet

Lukas 1:39-56

JUDEA

Døperen Johannes blir født

Lukas 1:57-80

JUDEA

Engelen Gabriel viser seg for Josef

Matteus 1:18-23

NASARET

Gabriels neste besøk var seks måneder senere til Elisabets kusine Maria. Han fortalte Maria at selv om hun var en jomfru, skulle hun få barn ved Den hellige ånds kraft, og at barnet skulle være Jesus Kristus. Maria tok ydmykt imot sitt kall som Guds Sønnns mor. Engelen fortalte henne også at hennes kusine Elisabet hadde født.

Etter Marias englebesøk dro hun fra Nasaret for å besøke sin kusine Elisabet i Judea i tre måneder. Mens Maria var der, fikk Elisabet et vitnesbyrd gjennom Den hellige ånd om at Marias barn var Guds Sønn. Maria bar også vitnesbyrd om Gud.

Da døperen Johannes ble født, antok folk at han ville få navnet Sakarias, etter sin far. Elisabet forkastet dette navnet, og fortalte sine venner og naboer at hans navn var Johannes. Da disse vennene og naboene spurte Sakarias om det, var han enig med Elisabet. Fordi han fulgte Gabriels instruksjoner om navngivning av sønnen, ble Sakarias' tunge løst, og han brukte sin gjenvunne hørsel og taleevne til å forherlige Gud.

Da han så at Maria var gravid da hun kom hjem til Nasaret, hadde Josef, mannen som Maria var forlovet med, til hensikt å "skille seg fra henne i stillhet", eller i stillhet å annullere deres forlovelse. Men før han fikk anledning til å gjøre det, viste engelen Gabriel seg for ham i en drøm og vitnet om at Marias barn var unnfanget ved Den hellige ånd og at barnet skulle bli den som skulle frelse hans folk fra deres synder. Istedenfor å skille seg fra Maria, bestemte Josef seg for å gifte seg med henne.

All verden innskrives i manntall

Lukas 2:1-4;
James E. Talmage,
Jesus Kristus
(1916), 66-67

ROMERRIKET

Jesus Kristus blir født

Lukas 2:6-7

NASARET, BETLEHEM
OG JUDEA

Profeterte tegn viser seg på det ameri- kanske kontinent

Helaman 14:1-5;
3 Nephi 1:15-21

AMERIKA

Hyrder hører om Kristi fødsel

Lukas 2:8-17

I NÆRHETEN AV
BETLEHEM

Manntallet
omfattet både
betaling av skatt og
en folketelling, som
ble gjennomført av romerne.
Vanligvis skrev romerne folk
inn basert på deres nåvæ-
rende bosted, men den jødiske
skikken var å registrere folk
basert på hvor deres forfedre
kom fra. På grunn av dette, var
Betlehem, byen hvor Josephs
forfedre kom fra, overfylt,
og herbergene var fulle.

*Betlehem betyr "brødet
hus", og var Messias'
profeterte fødested.*

Josef og Maria reiste til
Betlehem for å la seg
innskrive. Da Jesus ble
født, improviserte Maria
en barneseng ved å legge
Jesus i en krybbe, eller et
trau som ble brukt til å mate
husdyr. Det er ikke nevnt
om det var dyr tilstede.

Som profetert, var det en
dag og en natt og en dag
med full lysstyrke på det
amerikanske kontinent da
Kristus ble født. En ny stjerne
viste seg på himmelen.

På denne tiden av året hadde
hyrdene sin hjord utendørs både
dag og natt. Det var der de var
da en engel viste seg for dem
og fortalte dem om Frelserens
fødsel. Etter engelens bekjent-
gjørelse viste en hærskare av
engler seg og priste Gud. Etter
å ha hørt dette, skyndte hyrdene
seg til Betlehem for å se Jesus.
Da de hadde sett ham, forlot
de Josef og Maria og vitnet for
andre om det de hadde sett.

Jesus blir omskåret, navngitt og fremvist i templet

Lukas 2:21-38;
James E. Talmage,
Jesus Kristus, 70

BETLEHEM

Vismenn spør Herodes om Kristus

Matteus 2:1-10

JERUSALEM

Vismennene finner Kristus og gir gaver

Matteus 2:9-12;
Bible Dictionary,
"Magi"

BETLEHEM

Josef blir advart og bedt om å flykte til Egypt

Matteus 2:13-16,
19-23

BETLEHEM, EGYPT
OG NASARET

Etter åtte dager ble Kristus omskåret og navngitt, ifølge jødisk skikk. Han ble kalt Jesus, eller "Yeshua", som betyr "Frelser" på hebraisk. Jødisk skikk og bruk tilsier at en kvinne må vente i 40 dager etter fødselen før hun kan komme inn i templet. Da de 40 dagene var omme, tok Maria og Josef Jesus med for å fremvise ham i templet. Der møtte de Simeon, som hadde blitt lovet at han skulle få se Kristus før han døde. Han gjenkjente Kristus, holdt ham i armene sine og priste Gud. Han profeterte også om Kristi oppgave på jorden. Anna, en profetinne, vitnet også om Kristus i templet. Hun vitnet også om hans oppgave.

Et ukjent antall vismenn "fra Østerland" kom til Jerusalem for å søke Kristus. De hadde sett en ny stjerne på himmelen, noe som tydet på at Kristus var blitt født. De spurte kong Herodes, den romersk-utnevnte kongen i Judea, hvor de kunne finne barnet. Herodes følte seg truet av muligheten for en ny konge, Messias, som han fryktet skulle overta hans rike. Uten å fortelle vismennene om sin frykt, ba han dem om å gi ham beskjed om hvor de fant Kristus. Han hadde tenkt å drepe ham.

Vismennene fant til slutt Kristus. Matteus angir at de fant Jesus i sitt hjem som et "lite barn" [i den engelske oversettelsen av Bibelen], noe som tyder på at de kom minst et år etter Kristi fødsel. De ga ham gull, røkelse og myrra – verdifulle gaver som anerkjente Jesu kongelige status. I en drøm ble vismennene bedt om å ikke fortelle Herodes om det de hadde funnet.

Vismennene rapporterte aldri til Herodes slik de sa de skulle. Herodes reagerte med å befale at alle barn født i Betlehem som var to år eller yngre, skulle drepes. Josef ble advart i et syn, og tok Maria og Jesus med seg til Egypt. De bodde der til Herodes døde. Da Herodes var død, kom en engel til Josef i et syn og fortalte ham at det var trygt å flytte tilbake til Israel. Da han fikk høre at Herodes' sønn var den nåværende herskeren, tok imidlertid Josef med seg familien sin til Nasaret i Galilea istedenfor til Judea, og dermed begynte Kristi liv som Jesus fra Nasaret. Mange år senere skulle han bli døpt, utføre mirakler og gjennomføre sin vidunderlige og evige forsoning.

Av eldste
Marcus B. Nash
i De sytti

Joseph Smith:

STYRKE AV SVAKHET

[Oversetters merknad: Denne artikkelen siterer Joseph Smiths egen skriving flere ganger. På engelsk har sitatene noen feil med staving, tenngsetting og store forbokstaver. (Amerikansk engelsk ble ikke standardisert før på slutten av 1820-årene.) Men, for å gjøre lesingen lettere, vil sitatene oversettes uten å gjengi de feilene.]

For mange tusen år siden profeterte oldtidens Josef: “Så sier Herren til meg: En utvalgt seer vil jeg oppreise av dine lenders frukt... og ham vil jeg gi makt til å frembringe mitt ord... Og av svakhet skal han gjøres sterk” (2 Nephi 3:7, 11, 13).

Jeg er fascinert og inspirert av denne profetien om at “av svakhet skal han gjøres sterk”. Det kan virke fornuftsstridig at Herren ville kalle på de svake til å utrette et mektig verk. De som erkjenner sin svakhet, kan imidlertid bli drevet av nettopp denne svakheten til å søke Herrens styrke. De som således ydmyker seg i tro, vil bli styrket av Ham som har all makt i himmelen og på jorden (se Matteus 28:18; Mosiah 4:9).¹

Helt fra sin ungdom søkte Joseph Smith Herren på denne måten. Da Joseph var i sitt 15. år, lengtet han etter tilgivelse for synd og ønsket å finne ut hvilken kirke som var den rette. Han skrev: “Selv om mine følelser gikk dypt... [var det] umulig for meg – ung og ukjent med verden og menneskene som jeg var – å komme frem til en bestemt avgjørelse om hvem som hadde rett og hvem som tok feil” (se Joseph Smith – Historie 1:8).

Fullstendig klar over denne svakheten, gikk han inn i den hellige lund for å finne ut hvor han kunne finne Guds kirke. Han spurte slik at han kunne *gjøre* noe med det, slik at han kunne *shutte seg til* den kirken (se Joseph Smith - Historie 1:18). Som svar på hans ydmyke, oppriktige bønn, viste Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus seg for Joseph. Da de gjorde det, befri de ham fra den ondes kraft og beredte veien for gjenopprettelsen (se Joseph Smith – Historie 1:14-19).

Hvis vi, i likhet med Joseph Smith, vil erkjenne vår svakhet og vende oss til Herren i tro, vil også vi bli gjort sterke.

obliged to labour hard

Joseph Smith bestred ikke at han var blant “det som er svakt i verden” (L&P 1:19; 35:13). Mange år senere talte Herren slik til ham: “I denne hensikt har jeg oppreist deg for å kunne frembringe min visdom gjennom det som er svakt på jorden” (L&P 124:1).

En uanselig gutt

Joseph beskrev seg selv som “en uanselig gutt... som attpåtil var nødt til å tjene sitt magre levebrød ved daglig arbeide” (Joseph Smith – Historie 1:23). Han ble født i et lavt samfunnslag med begrenset formell utdannelse.

Hans første forsøk på å skrive sin historie understreker det svake utgangspunktet han hadde da han ble kalt til arbeidet.

“Jeg ble født i byen Sharon i delstaten Vermont i Nord-Amerika den 23. desember 1805. Jeg ble født av gode foreldre som gjorde enhver anstrengelse for å undervise meg i den kristne tro. Da jeg var cirka ti år gammel, flyttet min far Joseph Smith senior til Palmyra i Ontario County i delstaten New York. På grunn av trange kår var han tvunget til å arbeide hardt for å forsørge en stor familie med ni barn, og det var nødvendig at alle som kunne, bidro til å forsørge familien. Derfor ble vi hindret i å motta fordelene ved en utdannelse. Det får være nok å si at jeg bare fikk lære å lese og skrive og de grunnleggende regler i aritmetikk.”²

Joseph følte så sterkt sin mangel på utdannelse at han én gang klaget over å være fanget i “det trange fengslet, nesten som i stummende mørke, i form av papir, penn og blekk og et gebrokkent og ufullkomment språk”.³ Til tross for dette kalte Herren ham til å oversette Mormons bok – alle de 588 sidene av den slik den opprinnelig ble utgitt – noe han gjorde på mindre enn 90 dager.

Enhver som tenker klart, ville konkludere med at det var umulig for den svakt utdannede Joseph å ha klart noe slikt på egenhånd, og forklaringene som noen har diktet opp, er mye vanskeligere å tro enn den virkelige forklaringen – at han var en profet som oversatte ved Guds gave og kraft.

Emmas vitnesbyrd

Senere i livet fortalte Emma Smith at da hennes mann oversatte gullplatene, “kunne han hverken skrive eller diktere et sammenhengende brev med velvalgte ord, og

T.v.: En oppføring fra Joseph Smiths historie som ble skrevet av ham selv. Motsatt side: En side fra Joseph Smiths dagbok. Legg merke til ordene som er streket ut.

*New York and being in indig-
obliged to labour hard for the
Family having nine child-
and the exertions of all that
any assistance for the supp-
therefore we were deprived of*

for the support of a lar...

langt mindre diktere en bok som Mormons bok. Og selv om jeg deltok aktivt i det som foregikk, er det forunderlig for meg, 'underlig og forunderlig' – i like stor grad som for alle andre.”⁴

På bakgrunn av denne historien er det interessant å se på en side i Josephs første dagbok, datert 27. november 1832 (vist til høyre). Han skrev dette omtrent tre og et halvt år etter at han hadde avsluttet oversettelsen av Mormons bok. Legg merke til at han skriver, og deretter streker over følgende ord:

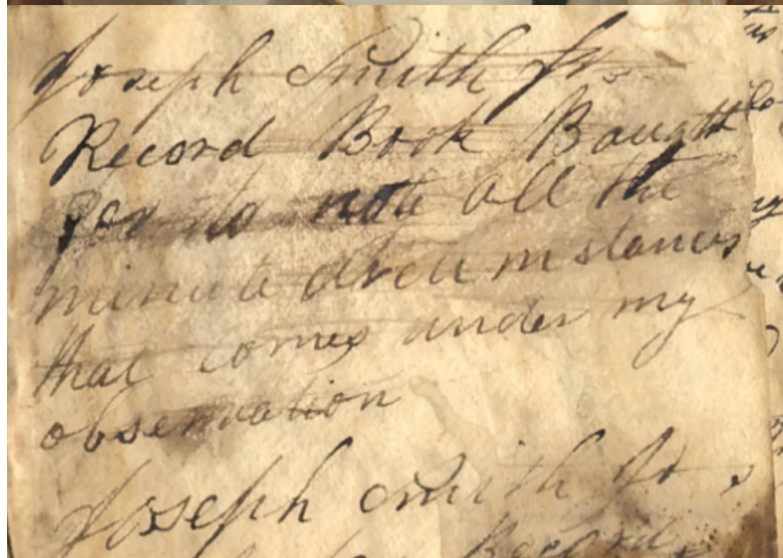
“Joseph Smith juniors notatbok – kjøpt for å notere alle de små omstendigheter jeg iakttar.”

Når jeg har holdt denne dagboken og lest disse gjennomstrekede ordene, har jeg forestilt meg at Joseph satt i landlige omgivelser i et ungt USA, skrev den første setningen, og så tenkte: “Nei, det var ikke helt riktig. La meg prøve igjen.” Så han streker ut setningen og skriver: “Joseph Smith juniors dagbok, kjøpt den 27. november 1832 for å føre en liten beretning om alt det jeg iakttar osv...”

Til slutt, trolig ikke helt fornøyd med det oppstyltede, haltende språket han nettopp hadde skrevet, skriver han: “O, må Gud gi at jeg må bli veiledet i alle mine tanker. O, velsign din tjener. Amen.”⁵ Jeg føler i denne setningen at Joseph føler seg utilstrekkelig og svak, og ber Gud i tro om å veilede ham i alt han gjør.

Sammenlign så denne dagbokoppføringen med en kopi av en original manuskriptside av Mormons bok, som ble transkribert en gang mellom april og juni 1829 (vist på neste side).

Legg merke til den flytende stilen – uten tegnsætning og uten overstreknings. Dette var ikke et litterært arbeid. Joseph dikterte den ord for ord mens han så inn i redskaper som Herren hadde beredt for ham, blant annet urim og tummim og til tider en seersten, ved hjelp av en hatt for å stenge ute ytre lys så han klart og tydelig kunne se ordene slik de fremsto (se 2 Nephi 27:6, 19-22; Mosiah 28:13). Som dere skjønner,

er det en enorm forskjell på oversettelsen av Mormons bok og dagbokoppføringen. Den ene var et produkt av Joseph Smith, profeten, seeren og åpenbareren. Den andre var et produkt av mennesket Joseph Smith. Hvis man ser nøye på dette originalmanuskriptet av oversettelsen, kan man lese ord som må ha vært oppmuntrende for Joseph:

“Og det skjedde at jeg, Nephi, sa til min far: Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt, for jeg vet at Herren ikke gir menneskenes barn noen befaling uten at han bereder en vei for dem, så de kan utføre det han befaler dem” (1 Nephi 3:7).

Family having mine

Kort tid før disse ordene hadde han oversatt følgende: “Men se, jeg, Nephi, vil vise dere at Herrens milde barmhjertighet er over alle dem som han har utvalgt på grunn av deres tro, for å gjøre dem så mektige at de har makt til befrielse” (1 Nephi 1:20).

Ja, et tema i Mormons bok – og i profeten Joseph Smiths liv – er at de svake som ydmykt søker Herren i tro, blir gjort sterke, til og med mektige, i Herrens arbeid. Denne styrkingen vil finne sted i tilsynelatende små ting.

Joseph, som var dårlig til å stave, rettet for eksempel stavingen av navnet *Coriantumr* (se Helaman 1:15), som hans hovedskriver Oliver Cowdery hadde skrevet. Første gang Joseph dikterte navnet til Oliver, skrev Oliver *Coriantummer*. Dette var rimelig fordi ingen engelske ord slutter med “mr”. Men Joseph – som var svak nok til å stave, til å godta stavemåten som Herren ga ham – rettet på stavingen under oversettelsen. Vi vet nå at selv om dette er en uvanlig stavemåte på engelsk, er det en helt riktig egyptisk stavemåte som passer godt inn i den gamle verden. Joseph kunne ikke ha visst dette annet enn ved åpenbaring.⁶

Vi kan bli gjort sterke

Miraklet med oversettelsen av Mormons bok er ett eksempel på hvordan Joseph ble gjort sterk av svakhet. Det er også en annen, mer personlige lærdom: Hvis vi, i likhet med Joseph, vil erkjenne vår svakhet og komme til Herren i tro, av hele vårt hjerte, fast bestemt på å gjøre hans vilje, vil også vi bli gjort sterke ut fra svakhet. Dette betyr ikke nødvendigvis at svakheten vises helt bort i jordelivet – men det betyr at en slik person vil bli gjort sterk av Gud.

Joseph innrømmet ydmykt sine ufullkommenheter. Han bemerket at han i sin ungdom “avslørte ungdommens svakheter og menneskenaturens svake sider” (Joseph Smith – Historie 1:28). Senere i livet fortalte

han de hellige i Nauvoo at han “bare var et menneske, og at de ikke måtte vente at [han] skulle være fullkommen... men hvis de ville bære over med [hans] svakheter og brødrenes svakheter, da ville [han] også bære over med deres svakheter”.⁷

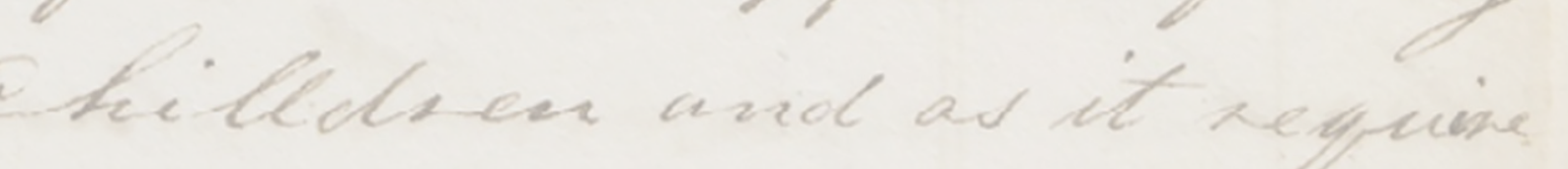
Joseph lot aldri som om han var fullkommen eller ufeilbarlig, men han erkjente Herrens kraft som ble utøvet gjennom ham når han virket som profet: “Når jeg taler som et menneske, er det bare Joseph som taler. Men når Herren taler gjennom meg, er det ikke lenger Joseph Smith som taler, det er Gud.”⁸

Av svakhet ble altså Joseph gjort sterk – sterk nok til å gjøre “mer, bortsett fra Jesus selv, for menneskenes frelse” (L&P 135:3) enn noen annen profet i hele historien.

father. I will go and do the
commandments for I know
commandments unto
shall prepare a way for
finish the thing which

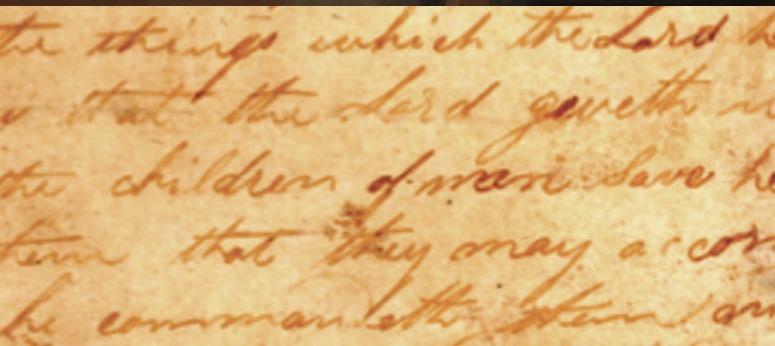
Et utdrag fra manuskriptet til Mormons bok som svarer til 1 Nephi 3:7.

Vår uforanderlige Gud vil også gjøre dere og meg sterk av svakhet – hvis vi vil vende oss til ham i tro av hele vårt hjerte, slik Joseph gjorde.

Bønn og ydmykhet

I henhold til sin celestiale kjemi, gir Herren oss svakhet for å legge til rette for at vi skal bli sterke på den eneste måten som teller i tid og all evighet – gjennom ham. Han sier: “Og hvis menneskene kommer til meg, vil jeg vise dem deres svakhet. Jeg gir menneskene svakhet så de kan være ydmyke, og min nåde er tilstrekkelig for alle mennesker som ydmyker seg for meg, for hvis de ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem” (Ether 12:27).

Ifølge dette skriftstedet får vi svakheter så vi kan være ydmyke. De som velger å ydmyke seg og utøve tro på Ham, vil bli gjort sterke. Vår ydmykhet overfor Gud er derfor en viktig katalysator for at Guds styrke og kraft kan bli tilkjennegitt i vårt liv.

Det finnes dem som “tror de at de er vise og lytter ikke til Guds råd, for de setter det til side og innbill seg at de vet alt best selv. Derfor er deres visdom tåpelighet, og den gavner dem ikke” (2 Nephi 9:28). Motmiddelet mot denne stoltheten er å “[betrakte oss] som tåper for Gud og [bøye oss] i dyp ydmykhet” (2 Nephi 9:42).

Helt siden han var ungdom, skjønte Joseph at en viktig nøkkel til å utvikle ydmykhet er å søke vår himmelske Fader i oppriktig, inderlig bønn. Daniel Tyler, et tidlig medlem av Kirken, fortalte om en periode i Kirtland da mange hadde vendt seg mot profeten. Bror Tyler, som var tilstede på et møte der profeten ba sammen med menigheten om Herrens hjelp, beskrev opplevelsen med følgende ord:

“Jeg hadde hørt menn og kvinner be... men aldri før hadde jeg hørt en mann tiltale sin Skaper som om han var tilstede, og lyttet som en kjærlig far ville lytte til et plikt-oppfyllende barns sorger. Joseph var ulærd på den tiden, men bønnen, som i stor grad var på vegne av dem som beskyldte ham for å ha faret vill... tok del i himmelens lærdom og veltalenhet... Det virket for meg som, i fall sløret ble tatt bort, at jeg ville se Herren stå foran sin mest ydmyke tjener.”⁹

Styrke av svakhet

Da Joseph var 17 år, fortalte Moroni ham at “Gud hadde et verk jeg skulle utføre, og at mitt navn skulle nevnes for godt og ondt blant alle nasjoner, slekter og tungemål, eller at det skulle omtales både for godt og ondt blant alle folkeslag” (Joseph Smith – Historie 1:33).

Jeg er sikker på at mange den gang mente at en slik påstand var bevis på vrangforestillinger om storhet, men i dagens samfunn med Internett, er navnet på den ukjente

bondegutten kjent over hele verden, og han blir omtalt både for godt og ondt.

Like før Joseph og Hyrum Smith døde i Carthage i Illinois, leste Hyrum høyt for Joseph og andre i fengselsrommet sammen med dem, og brettet deretter siden som inneholder følgende ord:

“Og det skjedde at jeg ba til Herren at han ville vise hedningefolkene nåde, så de kunne ha kjærlighet.

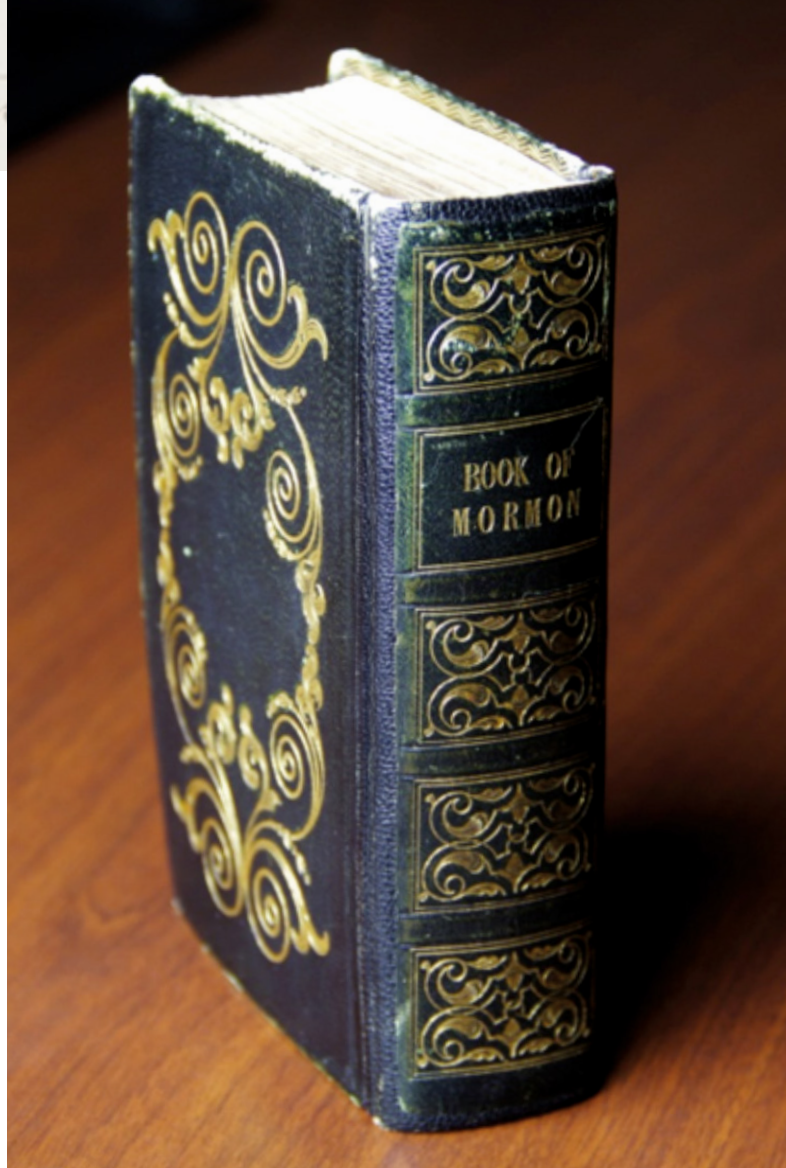
Og det skjedde at Herren sa til meg: Hvis de ikke har kjærlighet, så angår det ikke deg. Du har vært trofast, derfor skal dine klær gjøres rene, og fordi du har sett din svakhet, skal du gjøres sterk og ta plass på det sted som jeg har beredt i min Faders boliger” (Ether 12:36-37).

Det var virkelig bokstavelig talt *av svakhet* at Joseph ble gjort sterk. Delvis motivert av sin svakhet, søkte han Guds hjelp i tro, fast bestemt på å handle ifølge hans vilje. Han søkte vår Fader i himmelen på disse betingelsene gjennom hele sitt liv. Som følge av dette, opplevde han det første syn, oversatte Mormons bok, mottok prestedømmets nøkler, organiserte Kristi gjenopprettede kirke og bragte fylden av Jesu Kristi evangelium til jorden. Profeten Joseph vokste i styrke. Han ble ikke gjort mektig på et øyeblikk. Den kom til ham, og den vil komme til dere og meg, “linje på linje, bud på bud, litt her og litt der” (L&P 128:21; se også Jesaja 28:10; 2 Nephi 28:30).

Bli derfor ikke motløse. Prosessen med å bli gjort sterk er gradvis, og krever tålmodighet med en fast beslutning om å følge Frelseren og overholde hans vilje, uansett hva som skjer.

Gaven har kommet tilbake

William Tyndale, som oversatte og utga Bibelen på engelsk på 1500-tallet, sa dette til en lærd mann som ikke ønsket at Bibelen skulle komme i hendene på vanlige mennesker: “Hvis Gud sparer mitt liv, *skal jeg i løpet av få år sørge for at gutten som kjører plogen, vet mer om Skriftene enn du gjør.*”¹⁰

Like før Joseph og Hyrum Smith døde i Carthage i Illinois, leste Hyrum høyt for Joseph og andre fra dette eksemplaret av Mormons bok.

I en merkelig parallell 300 år senere besøkte Nancy Towle, en berømt omreisende predikant på 1830-tallet, Kirtland for personlig å iakttå “mormonene”. I samtaler med Joseph Smith og andre ledere i Kirken kom hun med skarp kritikk av Kirken.

Ifølge Towles opptegnelse sa ikke Joseph noe før hun snudde seg til ham og forlangte at han sverget på at en engel hadde vist ham hvor han kunne finne gullplatene. Han svarte godmodig at han aldri sverget! Da hun ikke klarte å vippe ham av pinnen, prøvde hun å fornedre ham. “Skammer du deg ikke over slike påstander?” spurte hun. “Du, som ikke er noe annet enn en uvitende bondetamp!”

Joseph svarte rolig: “Gaven har kommet tilbake igjen, som i tidligere tider, til ulærde fiskere.”¹¹

Så Tyndales ord var forutseende: En gutt som kjørte plogen, lærte trolig mer om hellig skrift enn noe menneske som noensinne har levd, med unntak av Frelseren selv.

Jesu Kristi gjenopprettede kirke og evangelium er så visst *ikke* Joseph Smiths verk, en “bondegutt” i det unge USA. Dette er det verk som vår Herre Jesus Kristus gjenopprettet *gjennom* profeten Joseph Smith. Når han reflekterte over livet sitt, kan nok Joseph ha tenkt på Jakobs uttalelse om at “Gud Herren [viser] oss vår svakhet så vi kan vite at det er ved hans nåde og hans store nedlatenhet mot menneskenes barn at vi har kraft til å gjøre disse ting” (Jakobs bok 4:7).

Jeg vet at Joseph Smith var og er en Guds profet som ble gjort sterk av svakhet. President Brigham Young (1801-77) sa: “Jeg får lyst til å rope halleluja hele tiden når eg tenker på at jeg en gang kjente [Joseph Smith,] profeten.”¹² Selv om jeg ikke har hatt dette privilegiet i jordelivet, finner jeg trøst i det poetiske løftet om at “mange skal se broder Joseph igjen”.¹³ Jeg er dypt takknemlig for profeten og hans ydmykhet overfor vår Gud, som gjorde ham sterk. Jeg finner også oppmuntring i denne historien og læren om at Herren vil gjøre oss sterke av svakhet, hvis vi på samme måte

ydmyker oss for ham, og utøver tro på ham med en urokkelig beslutning om å gjøre hans vilje. ■

Fra talen “Out of Weakness He Shall Be Made Strong” [Av svakhet skal han gjøres sterk], som ble holdt under den 70. årlige minneandakt for Joseph Smith i Logan i Utah, 10. februar 2013.

NOTER

1. Jeg takker mine kolleger, spesielt Richard E. Turley jr. og Jed Woodworth i Kirkehistorisk avdeling, for deres gjennomtenkte innspill.
2. Joseph Smith, i *The Joseph Smith Papers, Histories, bind 1: 1832-1844*, red. Karen Lynn Davidson og andre (2012), 11.
3. Joseph Smith, “Letter to William W. Phelps, 27 November 1832”, 4, josephsmithpapers.org.
4. Emma Smith, i “Last Testimony of Sister Emma”, *Saints’ Herald*, 1. okt. 1879, 290; rettskrivning standardisert; se også Russell M. Nelson, “A Treasured Testament”, *Ensign*, juli 1993, 62-63.
5. Joseph Smith, i *The Joseph Smith Papers, Journals, bind 1: 1832-1839*, red. Dean C. Jessee og andre (2008), 9.
6. Om “Coriantumr” og staving av egennavn, se Royal Skousen, i *Book of Mormon Authorship Revisited: The Evidence for Ancient Origins*, red. Noel B. Reynolds (1997), 61-93. Ved hjelp av bevismateriale fra det opprinnelige manuskriptet viser Skousen at egennavnene var stavet riktig første gang de forekom i teksten. I etterfølgende forekomster kan det hende at navnene ikke er stavet riktig, noe som tyder på at Joseph Smith stavet hvert navn første gang, men så stolte på skrive-rens hukommelse.
7. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 515.
8. Edward Stevenson, i Hyrum L. Andrus og Helen Mae Andrus, red., *They Knew the Prophet* (1974), 87.
9. Daniel Tyler, i “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 15. feb. 1892, 127; se også *Læresetninger – Joseph Smith*, 127.
10. William Tyndale, i S. Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale—Martyr, Father of the English Bible* (2004), 47.
11. *Vicissitudes Illustrated, in the Experience of Nancy Towle, in Europe and America* (1833), 156, 157.
12. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 343.
13. “Priser profeten som skuet Jehova”, *Salmer*, nr. 12.

JOSEPHS RASKE TILEGNELSE AV KUNNSKAP OG MODENHET

“Karakteristisk for profeten Josephs totale virke var hans forholdsvis unge alder, hans enkle formelle utdannelse og hvor utrolig raskt han tilegnet seg kunnskap og vokste i modenhet. Han var 14 år ved det første syn og 17 ved engelen Moronis første besøk. Han var 21 da

han fikk gullplatene, og bare 23 da han var ferdig med å oversette Mormons bok (på mindre enn 60 arbeidsdager). Over halvparten av åpenbaringene i vår Lære og pakter ble gitt gjennom profeten mens han var 25 år eller yngre. Han var 26 da Det første presidentskap ble organisert, og 30 da Kirtland tempel ble innviet.”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “Joseph, mannen og profeten”, *Lys over Norge*, juli 1996, 72.

Vi kan gjøre det bedre, del 2:

Finn din plass i Jesu Kristi Kirke

Ikke la andre hindre deg i å nyte velsignelsene ved medlemskap i Kristi kirke.

Av Betsy VanDenBerghe

Redaktørens anmerkning: Uansett hvor sterk vår tro på Jesu Kristi evangelium er, kan det være vanskelig å holde oss trofaste hvis vi ikke føler tilhørighet. Kirkens ledere tok nylig opp denne utfordringen i en videoserie med tittelen Enhet i mangfold. I september 2017-nummeret er temaet "Vi kan gjøre det bedre: Ønske andre velkommen i flokken" vårt ansvar for å ta imot andre. Denne artikkelen, del 2, tar for seg hvordan vi kan ta ansvar for vår egen tro, uansett om vi føler tilhørighet eller ikke.

Etter åtte år uten å ha gått i kirken, fikk Paulo (alle navnene er endret) en telefon fra sin biskop i Brasil, som spurte hvordan han hadde det. Paulo hadde lengtet etter å komme tilbake, men mange bekymringer hindret ham i å bli helt aktiv. Hvordan kunne han unngå

å sammenligne seg, han som fortsatt var enslig, med dem som var gift og hadde barn? Ville han finne venner i kirken etter så lang tid, og hvis han gjorde det, hva ville de synes om ham? Ville han fortsatt kunne føle Ånden slik han hadde gjort under sin omvendelse til evangeliet og sin misjon, eller ha nok tro til å ta imot kall?

En måned etter telefonsamtalen så Paulo president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, holde en konferansetale med tittelen "Kom og bli med oss".¹ "Denne talen gjorde sterkt inntrykk", forteller han, og noen uker senere satt han på parkeringsplassen utenfor kirken og skalv og holdt en stille bønn om styrke til å gå ut av bilen og inn i bygningen.

"Alt var ikke perfekt", forteller han om sitt første år etter at han kom tilbake. Det var ikke lett å passe inn. Men en følelse av tilknytning til Frelseren, og et sterkt ønske om en tempelanbefaling, hjalp ham å overvinne sin usikkerhet. Han begynte å lese i Skriftene og be igjen. "Hvis du ikke gir opp, får du styrke og kan føle at Herren velsigner deg", er rådet han gir dem som sliter med å føle seg akseptert. "Jeg har et vitnesbyrd om at dette er Kristi kirke, men det er i ham du vil finne sann tilhørighet."

Paulos historie belyser flere poenger som ledere i Kirken beskriver i videoserien *Enhet i mangfold*. Budskapene deres gir håp og råd til dem som ikke føler at de passer inn. Noen ganger føler vi oss ensomme i kirken, men slik disse lederne og medlemmene påpeker, er det ting vi kan gjøre for å komme gjennom utfordringer som utestenging eller andres dårlige behandling. Vi kan unngå sammenligninger, gå videre selv om vi er usikre, vite at det alltid er mulig å komme tilbake, og fremfor alt stole på Frelseren.

Unngå sammenligninger: Vi vil alle bli velsignet til slutt

"Når man begynner å sammenligne seg med andre, fører det enten til motløshet eller til stolthet... Velsignelser kommer på kort sikt. Velsignelser kommer på lang sikt. Noen ganger tror jeg vi vil ha velsignelser i vente etter at vi har gått gjennom sløret... Til slutt kan vi være sikre på at løftet om evig liv er til alle."

– Eldste Gary E. Stevenson i De tolv apostlers quorum

Rochelle flyttet til en beskjeden tomannsbolig i et velstående strøk i det vestlige USA etter å ha oppholdt seg i et hus for hjemløse en tid. Skilt og med omsorgen for flere barn, hadde hun to jobber, noen ganger tre, for å være i stand til å betale for mat og husleie. Hun hadde vært mindre aktiv, på og av, siden hun ble omvendt til evangeliet.

“Selv om omtrent alle i min nye menighet syntes å være bedre stilt enn det jeg var”, forklarer hun, “rakk de ut en hjelpende hånd til meg og aksepterte måten jeg fremsto på. Alle brydde seg virkelig.”

Selv under betydelig økonomiske utfordringer var ikke Rochelle opprørt på grunn av andres lettere omstendigheter.

“Jeg ønsket å få større økonomisk trygghet, helt klart, men jeg så aldri på mine naboers hus og følte meg forlatt av Gud”, minnes hun. “Jeg kunne føle at Han gikk ved min side selv da jeg tok dårlige valg.”

Selv om Rochelles arbeidstidsplan til tider kunne være en utfordring, hjalp menighetens ledere og venner henne til slutt å få en dyp lengsel etter å reise til templet. “Å reise regelmessig til templet hjelper meg å være takknemlig for hvor langt jeg har kommet”, sier hun. “Jeg bekymrer meg ikke om andre ser ut til å være langt foran meg.”

Rochelle innrømmer at hun og hennes døtre kjemper og “ikke er en perfekt siste-dagers-helig familie”. Hun ser

også at “alle har utfordringer og at ingen familie virkelig er perfekt”, et perspektiv som frigjør henne fra å se til siden på andre istedenfor å fokusere på sin relasjon til Gud.

“Mine døtre kan se den store forskjellen evangeliet har gjort i livet mitt”, sier hun. “Jeg kan også føle forskjellen og jeg er travelt opptatt med arbeid, familie og Kirken, så jeg har ikke tid til sammenligninger. Jeg er bare glad for å være på den riktige stien.”

Hold deg sterk: Kristus kan forandre deg

“Denne personen som sitter ved siden av meg, ignorerer meg eller ønsker å flytte seg... forandrer ikke virkeligheten av det Kristus føler for meg og mulighetene jeg har i Kristus... Hver enkelt må være fast bestemt på at han eller hun kommer til å få en plass i Guds rike [og i] Kristi legeme, og andre som er tankeløse, skjodesløse eller verre, kan ikke hindre det.”

– Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum

I oppveksten gikk Matthew i kirken i små grener. Han og hans hustru, en konvertitt fra Ukraina, var vant til å ha flere kall og fullt engasjement i internasjonale fellesskap i Kirken, men så flyttet de til USA. Store menigheter og andre kulturelle forventninger fikk dem til å føle seg “uønsket og i villrede”, forteller han. “Vi klarte liksom ikke å passe inn. Vi følte oss ignorert, og manglet oppbyggelse og tilknytning på søndager.”

Frustrasjonen deres nådde bristepunktet da Matthew og hans hustru, etter å ha flyttet til en annen by, gledet seg til et besøk fra en lokal prestedømsleder hvis hensikt med å besøke dem viste seg å være å be dem om å ha kontroll på sin livlige smårolling på nadverdsmøtet. Dypt såret vurderte Matthew å aldri komme tilbake til det lokale møtehuset. “Det som hindret meg i å gjøre det”, forklarer han, “var mitt vitnesbyrd om at dette er Herrens kirke, og at Frelseren ønsker meg der. Deltagelse i evangeliet har konsekvenser utover enhver vond følelse eller noe personlig møte jeg har i dette livet.”

Situasjoner i kirken kan noen ganger få oss til å føle oss ensomme, utenfor og uønsket, et fenomen som ikke er unikt for siste-dagers-hellige. Den katolske forfatteren David

Mills beskriver utfordringen kirkegjengere møter i samspill med dem som er “rikere eller fattigere, eller mer eller mindre utdannet enn deg. De kan være av en annen rase eller etnisk gruppe eller en annen alder enn deg.” Vi vil kanskje ikke velge noen av dem til våre forskjellige sosiale nettverk, forklarer han. Men religiøst engasjement innebærer å omgås med personer som vi ikke velger, og “utgjør et av de få stedene som gjenstår som ligner mer på et samfunn enn et nettverk... Du må lære å bli glad i disse menneskene, eller i det minste opptre kjærlig, selv om du ikke har lyst til det.”² Å stole på Gud når du ikke kan blokkere eller “la være å følge” personer i ditt religiøse fellesskap, er ofte den eneste måten å overvinne utfordringen på.

Matthew oppdaget at det å stole på det guddommelige på denne måten, er avgjørende for å holde seg aktiv i Kirken. “Det eneste som har holdt meg gående noen ganger, er mitt vitnesbyrd om Kristus”, forklarer han. “Evangeliet er større enn noen av oss. Kristus ser det vi ikke kan se, vet hva vi kan bli, og har plass til alle.”

Jasmin, et medlem i det sydlige USA, innrømmer at “jeg hadde vanskelig for å komme overens med en søster i menigheten som syntes å blande seg for mye inn i livet mitt, og jeg lot dette drive meg bort.” Men da bekymringen for hennes lille gutt begynte å veie tyngre

enn usikkerheten rundt hvordan det ville være å komme tilbake, visste Jasmin at det var på tide å “ikke la andres meninger om meg vende meg bort fra Kristus – selv om jeg følte at noen i menigheten så ned på meg”.

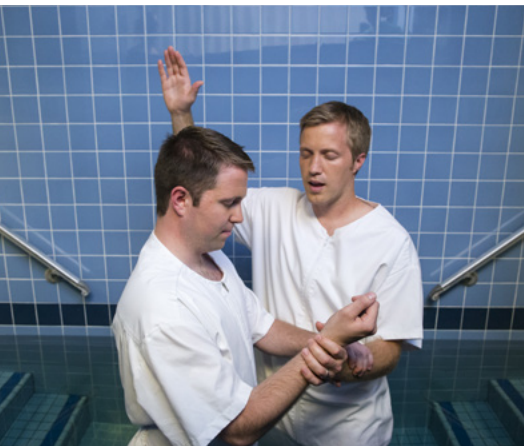
Hun mønstret nok mot til å våge seg ut i et kraftig uvær en søndag, og hennes lille familie følte seg snart omfavnet av venner som kunne hjelpe dem å vokse i Jesu Kristi Kirke. “Jeg angret på at jeg sluttet å gå”, sier hun. “Men jeg er takknemlig for at jeg ikke ga opp, og at jeg strevde fremover, for evangeliet handler ikke om andre – og ikke om meg selv heller – det handler om min Frelser.”

Ta et skritt ut i mørket: Lyset vil følge

“Det naturlige mennesket sier: “Aldri i verden om jeg gjør dette, [og] går inn i mørket før lyset kommer, og jeg kan se hvor jeg går. Kravet er at vi tar steget med en forventning om at når foten treffer bakken, vil lyset bevege seg.”

– Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum

Noen ganger er det vanskelig for nye medlemmer å være forankret i evangeliet når de ikke har en full visshet om hva fremtiden vil bringe. Mei-Hsin, en husmor på Taiwan, lærte denne siden av troen blant annet ved evangeliets formaning om å bringe barn til verden, noe som kan være vanskelig fordi “mange i min kultur har ett barn eller

har et kjæledyr i stedet”, sier hun. Hvert svangerskap har krevd at hun måtte ha tro til å tre inn i det ukjente, og ignorere det som noen ganger er intens kritikk fra slektninger, og fra kulturen generelt.

Veien fremover krever ofte å tre inn i det ukjente, noe som kan være skremmende for dem som er nye i troen. Det krever at de utvikler tillit til at Herren vil hjelpe dem videre på veien. Å føle uro og usikkerhet, forsikrer eldste Bednar, er en normal del av vår lærings- og vekstprosess, men noen ganger kan våre skritt ut i det ukjente – enten det er snakk om å stifte familie eller vende tilbake til deltagelse i Kirken – være særlig skremmende fordi vitnesbyrdet ikke kommer før etter at vår tro er prøvd (se Ether 12:6). Mei-Hsin og mannen hennes fikk et slikt vitnesbyrd etter at de hadde stiftet familie. “Vi er så glade og takknemlige for barna våre”, sier hun. “Vi har lært å leve sparsommelig, og å hjelpe og elske hverandre. Jeg er takknemlig for at vi bragte dem til verden.”

De første skrittene er ofte de vanskeligste. “Første gang vi [går ut i mørket]”, sier eldste Bednar, “er det ikke tvil, men det er et lite snev av usikkerhet sammen med en anelse uro, noe som er helt normalt.” Selv om prosessen med å bevege seg fremover kanskje ikke går helt jevnt

(“ikke en perfekt syklus som aldri blir avbrutt”, forklarer han), kan vi gradvis vokse “linje på linje”, mens vår tro øker trinnvis.

Det krever øvelse å bevege seg fremover, sier Lazare fra Georgia, en konvertitt i landet som grenser til Russland og Europa. Å lære å stole på siste-dagers-hellige venner var hans første skritt, hvorpå han gikk med på å ta imot en prestedømsvelsignelse. “Så kunne jeg gå videre med misjonærdiskusjonene”, forklarer han. Etter hvert som Lazares tro på Jesus Kristus økte, “tok jeg det store skrittet som dåpen er, selv om jeg ikke var 100 prosent sikker. Men Herren ga meg mot i hver fase, og jeg er så takknemlig nå for at jeg gjorde det.”

Ikke gi opp

“Folk som tror de har syndet for mye, eller gått for langt, eller vært borte for lenge og på en eller annen måte ikke kan komme tilbake i kretsen: Jeg lover at ingen kan falle lavere enn Kristi lys skinner. Det er ikke mulig.”

– Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum

Selv om han vokste opp i en troende siste-dagers-hellig familie i Utah, følte Brian at Kirken ikke var noe for ham. “Jeg likte fantasispill, filmer og rockemusikk”, sier han,

“ikke Speideren, Skriftene, Seminar og sport.” Så snart han kunne flytte hjemmefra, flyttet han inn i en leilighet og “åpnet meg for verden, med blant annet sex og narkotika”. Etter en lengre periode med det Brian kaller “et løssluppent liv og eksperimentering”, havnet han i økonomiske problemer, og foreldrene lot ham flytte hjem igjen, selv om han ikke kom tilbake til Kirken.

Brian begynte å revurdere sine synspunkter da en lillesøster kom til verden. Da han holdt henne for første gang, forteller han, “visste jeg at hun var noe mer enn et dyr”. Litt engstelig var han tilstede da hun ble velsignet, og da nadverden kom til ham, “sendte jeg den videre uten å ta den, men en del av meg følte åndelig hunger etter den.”

Brian prøvde å finne ut av sine delte følelser, og begynte å skrive dagbok. “Jeg satt oppe og skrev om mitt åndelige dilemma sent en kveld”, sier han, “og jeg fikk min første åndelige opplevelse, men ikke med den gode siden.” Han følte en ond, hatefull og sint kraft forsøke å ta over sjelen hans. “Etter dette”, forklarer han, “visste jeg at jeg trengte Herren.” Men etter å ha kommet så langt på avveier, undret Brian: “Kan jeg være verdig til hans hjelp og beskyttelse?” Han lurte også på om han noensinne kunne ta del i nadverden igjen.

Veien tilbake var vanskelig. Det var ikke lett å gi avkall på sigaretter, det krevde mot å bekjenne for biskopen, og det var vanskelig å vende seg bort fra gamle venner og aktiviteter. Hans familie, kjæreste og biskop støttet ham, men Brian oppdaget sin viktigste kilde til styrke i Jesus Kristus.

“Jeg oppdaget at Herren var ivrig etter å hjelpe meg”, husker han. “Nye muligheter åpnet seg for å erstatte mine gamle sysler. Jo mer innsats jeg la i å etterleve evangeliet, desto tydeligere ble veien for meg.” Etter hvert som Brian stolte på Herren og oppdaget hans villighet til å tilgi og helbrede, fikk nadverden større betydning for ham, og bidro til å bringe ham nærmere Frelseren. “Selv om jeg hadde spist brødet og vannet i kirken hundrevis av ganger som barn, var jeg endelig i stand til å ta del i nadverden for det som føltes som første gang.”

Ingen kan ta din plass

Å gå ut av bilen og inn i kirken, å strekke seg ut til andre medlemmer, å overvinne sårende situasjoner, å etterleve evangeliet uten fullstendig forsikring om hva fremtiden vil bringe, og å bekjenne synd – vi går alle på vanskelige og usikre veier for å komme til livets tre (se 1 Nephi 8).

Vår personlige forpliktelse til å følge Frelseren er avgjørende for å komme trygt frem. Selv om oppmuntring, kjærlighet og anerkjennelse fra andre medlemmer og ledere i Kirken er viktig, kan vi alle oppleve perioder da vi må være villige til å følge Frelseren, selv om vi føler at vi gjør det alene.

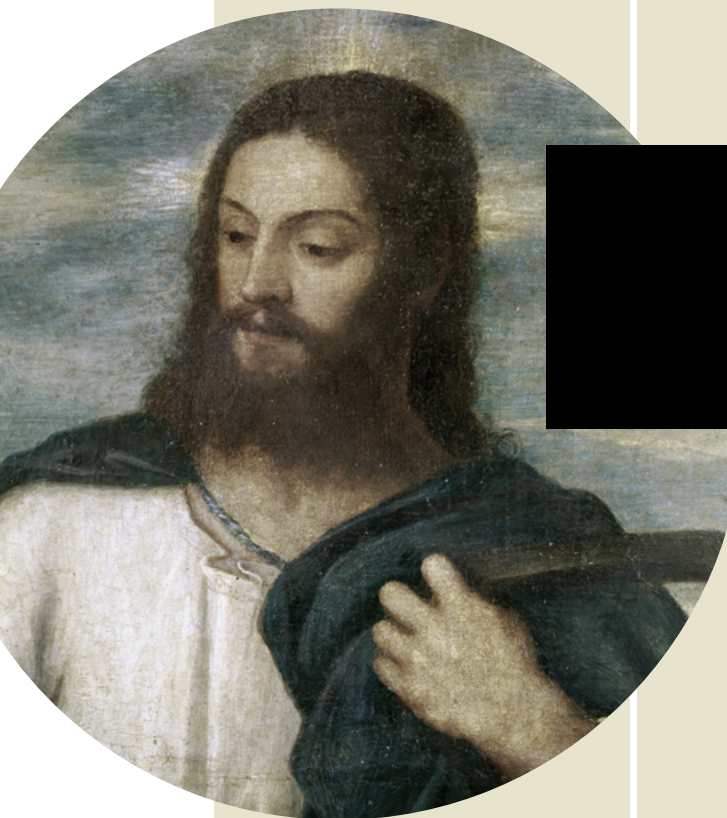
Ta din plass i Jesu Kristi Kirke. Ikke sammenlign, la Kristus forandre deg, ta skritt i tro som vil bli belønnet, og vit at det aldri er for sent å komme tilbake. “Hvis dere derfor strever fremover, nyter Kristi ord og holder ut til enden, se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv” (2 Nephi 31:20). ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Se Dieter F. Uchtdorf, “Kom og bli med oss”, *Liahona*, nov. 2013, 21–24.
2. David Mills, “Go to Church, Meet Annoying People”, 1. feb. 2017, aleteia.org/2017/02/01/go-to-church-meet-annoying-people.

Jesu Kristi evangelium

– EN TILFLUKT OG EN BESKYTTELSE

Av Getulio Walter Jagher e Silva
Seminar og Institutt

Herren ønsker å beskytte sitt folk. I en tid med stor forfølgelse i Kirken understreket han betydningen av å samles til Sion “som et *forsvar* og en *tilflukt* fra stormen” (L&p 115:6; uthevelse tilføyd).

Denne tilflukten og beskyttelsen finnes ved å etterleve Jesu Kristi evangelium når vi “[ransaker] disse bud” (L&p 1:37). La oss derfor undersøke noen prinsipper i Lære og pakter som, *hvis vi forstår og etterlever*

dem, vil gi oss beskyttelse og være en tilflukt mot de fristelser, onder og andre farer som vi opplever i dag.

Vi blir beskyttet når vi søker Den hellige ånd

Å ha Den hellige ånd med oss kan være en tilflukt og en beskyttelse mot verden. Herren lovet at hvis Oliver Cowdery ville “benytte” åpenbaringsens gave, “skal [den] befri deg ut av dine fienders hender, ellers hvis det ikke var slik, ville de drepe deg og

ødelegge din sjel” (L&p 8:4). Legg merke til at Oliver Cowdery kunne bli beskyttet mot død og synd ved Åndens røst.

Å motta sannheten ved Den hellige ånds kraft vil også beskytte oss mot menneskebud og Satans løgn og bedrag. Herren lovet at “de som er kloke og har mottatt sannheten og *har antatt Den Hellige Ånd som sin veileder* og ikke er blitt ført vill, sannelig sier jeg dere, de skal ikke bli hugget ned og kastet

i ilden, men skal utholde dagen” (L&p 45:57; uthevelse tilføyd). Den hellige ånds kraft skriver sannheten i vårt hjerte, og beskytter oss mot bedrag.

Men selv om vi følger Åndens tilskyndelser, betyr det ikke at vi vil bli beskyttet mot enhver prøvelse. Kapittel 122 i Lære og pakter viser at vi kan oppleve sorg og utfordringer selv om vi er verdige. Med Guds perspektiv og visdom, som “kjenner alle disse ting” (L&p 127:2), skal “alle disse ting [gi oss] erfaring og være til [vårt] gode” (L&p 122:7).

Vi blir beskyttet når vi følger levende profeter

På den dagen Kirken ble organisert, befalte Herren sine hellige å lytte til profeten:

“Derfor skal dere, kirken, gi akt på alle de ord og befalinger som han skal gi dere etter hvert som han mottar dem og vandrer i all hellighet for meg,

for hans [Kirkens presidents] ord skal dere motta som om de kom fra min egen

munns, i all tålmodighet og tro.

For ved å gjøre disse ting skal helvetes porter ikke få makt over dere, ja, og Gud Herren vil drive mørkets makter bort fra dere og få himlene til å ryste til deres gavn og til sitt navns ære” (L&p 21:4-6).

Herren forteller oss i Lære og pakter at “de som ikke vil høre Herrens røst, ei heller hans tjeneres røst, ei heller gir akt på *profetenes og apostlenes ord*, skal bli avskåret fra folket” (L&p 1:14; uthevelse tilføyd).

Å lytte til og anvende de levende profeters læresetninger vil gi beskyttelse og sikkerhet, for de taler om våre nåværende problemer, og forteller oss hva vi må gjøre for å overvinne disse utfordringene. For en strålende velsignelse det er å ha Herrens levende orakler.

I Lære og pakter 101:43-62 bruker Herren en lignelse om en olivenhage til å vise betydningen av å lytte til en levende profet. Lignelsen sammenligner profeten med en vekter i et tårn. I oldtiden bygget folk tårn der en vekter kunne se utenfor

Læresetningene i Lære og pakter kan beskytte oss mot vanskelighetene vi vil oppleve når vi forbereder oss til Herrens annet komme.

byen og advare innbyggerne når fienden nærmet seg.

Lignelsen begynner: "Bygg et tårn så én kan ha utsikt over landet rundt omkring og *være en vokter i tårnet*, så mine oliventrær ikke blir hugget ned når fienden kommer for å plyndre og ta for seg av frukten i min olivenhage" (vers 45; uthevelse tilføyd).

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum underviste om beskyttelsen og velsignelsene som kommer

av å følge en levende profets råd: "Det er ingen liten ting, mine brødre og søstre, å ha en Guds profet i vår midte... Når vi hører Herrens rettledning uttrykt i ordene til Kirkens president, skulle vi reagere positivt og straks. Historien viser at det fører til sikkerhet, fred, fremgang og lykke når vi svarer på profetisk rettledning."¹

Enda viktigere enn den fysiske beskyttelsen som kommer av å lytte til profetene, er den åndelige beskyttelsen. Den er sårt tiltrengt, for "Satan har forsøkt å føre dere vill så han kan seire over dere" (L&p 50:3). Å lytte til profetene beskytter oss mot verdens filosofier og "menneskers kløkt hvormed de ligger på lur for å bedra" (L&p 123:12).

Vi blir beskyttet når vi er trofaste i ekteskapet

Herren lover oss at den nye og evige ekteskapspakt kan være evig (se L&p 132:19). Denne læren om opphøyelse er en tilflukt fra løgnene om

mellommenneskelige forhold som plager vår verden. Selv om mange verdslige røster hevder at ekteskapet er gammeldags, ubeleilig eller unødvendig, erklærer Herrens røst: "Den som forbyr ekteskap, er ikke ordinert av Gud, for ekteskapet er gitt til mennesket av Gud" (L&p 49:15).

Herren lærer oss hvordan vi kan beskytte ekteskapet: "Du skal elske din hustru av hele ditt hjerte, og holde deg til henne og ingen annen" (L&p 42:22).

President Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarte de altomfattende følgene av denne befalingen:

"Når Herren sier *hele* ditt hjerte, åpner ikke dette adgang for noen deling, splittelse eller berøvelse. Og overfor kvinnen er dette omskrevet på følgende måte: 'Du skal elske din mann av *hele* ditt hjerte og holde deg til ham og ingen annen.'

Ordene *ingen annen* eliminerer alt og alle. Derfor skal ektefellen stå fremst i mannens eller hustruens liv, og hverken sosial omgang,

yrkesliv eller politikk eller noen annen interesse, person eller ting skal noensinne komme foran ektefellen.”²

Det vi ser, påvirker oss i stor grad positivt eller negativt. Jeg tror det er det Herren advarer mot i følgende vers: “Den som *ser* på en kvinne for å begjære henne, skal fornekte troen og skal ikke ha Ånden, og hvis han ikke omvender seg, skal han bli utstøtt” (L&p 42:23; uthevelse tilføyd).

For å være beskyttet mot fiendens angrep, skulle våre øyne og vårt hjerte utelukkende være vendt mot vår ektefelle og mot Herren. Vi må ikke la våre øyne vandre eller begjære en annen enn vår ektefelle. Vi må låse vårt hjerte og vårt sinn for å være beskyttet mot denne fristelsen. Dette er Herrens oppskrift på et godt ekteskap.

Vi blir beskyttet når vi utfører en misjon

Vi har mange anledninger til å tjene i Kirken, og Herren “finner behag i å hedre dem som tjener [ham]” (L&p 76:5). Vi finner gode prinsipper i

Lære og pakter om å utføre en misjon.

Herren lover at “enhver som drar ut og forkynner dette evangelium om riket og ikke svikter i å være trofast i alle ting, hans sinn skal ikke sløves, ei heller formørkes, ei heller hans legeme, lemmer eller ledd, og ikke et hår på hans hode skal falle ubemerket til jorden. Og de skal ikke gå sultne, ei heller tørste” (L&p 84:80). Legg merke til at Herren ikke fritar oss fra vanskeligheter, men lover at vi vil være i hans guddommelige omsorg.

Han tilføyde: “Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere” (L&p 84:88). Hvis vi tjener ham, “skal [det] skje at kraft skal hvile over deg, du skal ha stor tro, og jeg vil være med deg og berede veien for deg” (L&p 39:12). De som utfører en misjon av hele sitt hjerte, er lovet at de vil “bli velsignet, både åndelig og timelig” (L&p 14:11).

Herren gir også denne

beskyttelsen til familiene til dem som tjener: “Jeg, Herren, [gir] dem et løfte at jeg vil ta hånd om deres familier, og en vid dør skal fra nå av åpnes for dem” (L&p 118:3).

Og trofaste misjonærer er lovet at “dine synder er deg forlatt, og mange kornbånd skal legges på din rygg” (L&p 31:5). Denne velsignelsen er en tilflukt for vår sjel.

Vi blir beskyttet når vi adlyder tiendeloven

I Lære og pakter finner vi følgende læresetning om tiende: “Se, nå heter det i dag inntil Menneskesønnens komme, og sannelig, det er en offerdag og en dag for mitt folk til å betale tiende” (L&p 64:23).

Jeg sier gjerne at tiendeloven er i strid med matematikken, fordi 90 vil bli større enn 100. Når vi gir Herren ti prosent av vår inntekt, lover han å “åpne himmelens luker for dere og øse ut velsignelser over dere i rikelig mål” (Malaki 3:10; se også 3 Nephi 24:10).

For å vurdere hvor sterk

*Som vektere i et tårn ser
profetene fremover og
advarer mot fiender som
nærmer seg.*

vår tro er, kan vi se på vår holdning til tiendeloven. Å betale tiende er ikke et spørsmål om penger. Det er et spørsmål om tro.

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, lærer oss: “Ved vår beslutning om å betale full tiende og vår standhaftige innsats for å adlyde, vil vi bli styrket i vår tro, og etter hvert vil våre hjerter bli bløtgjort. Det er denne forandringen i våre hjerter gjennom Jesu Kristi forsoning, i tillegg til at vi ofrer av våre penger eller naturalia, som gjør det mulig for Herren å love dem som betaler full tiende, beskyttelse i de siste dager [se L&p 64:23]. Vi kan stole på at vi vil kvalifisere til denne beskyttelsen om vi bestemmer oss nå for å betale full tiende og konsekvent gjør det.”³

Vi blir beskyttet når vi adlyder Visdomsordet

Vi lever i en tid da vår helse kan bli truet av mange farlige stoffer. Herren visste hva vi ville stå overfor, og underviste profeten Joseph

Smith i 1833 at “på grunn av ondskap og planer som er og vil være i uhederlige menneskers hjerter i de siste dager, har jeg advart dere og advarer dere på forhånd ved å gi dere dette visdomsord” (L&p 89:4).

De som holder Herrens helselov, er lovet at de “skal få helse i sin navle og marg i sine ben [fysisk helse], og skal finne visdom og kunnskapens store skatter, til og med skjulte skatter [intellektuelle og åndelige velsignelser], og skal løpe og ikke bli trette, og skal gå og ikke bli matte [fysisk helse]”.

Herren lover også sikkerhet for dem som adlyder denne loven: “Og jeg, Herren, gir dem et løfte at ødeleggelsens engel skal gå dem forbi, likesom med Israels barn og ikke slå dem ihjel” (L&p 89:18–21).

Dette løftet betyr ikke at vi ikke vil dø, for døden er en del av den evige planen. Men “ødeleggelsens engel, han som kommer for å straffe de urettferdige for sine synder på samme måte som han

rammet de fordervede egypterne i deres ugudelighet [se 2 Mosebok 12:23, 29], skal gå de hellige forbi”.⁴

Vi blir beskyttet når vi står på hellige steder

Herren befaler oss om og om igjen å “stå på hellige steder” (se L&p 45:32; 87:8; 101:22). Våre templer er utvilsomt hellige steder. President Joseph Fielding Smith (1876-1972) sa:

“Hvis vi forstår hva vi gjør, vil begavelsen være en beskyttelse for oss hele livet – en beskyttelse som en som ikke går i templet, ikke har.

Jeg har hørt min far [president Joseph F. Smith] si at i prøvelsens stund, i fristelsens stund, tenkte han på løftene, paktene som han inngikk i Herrens hus, og de ble en beskyttelse for ham.”⁵

Sammen med templer, er kirkesalene og klasserommene i Kirkens møtehus og vårt hjem innviede, hellige steder. Disse stedene er hellige hvis de som befinner seg i dem, er rene av hjertet og etterlever Guds bud. Når vi

holder budene, nyter vi Den hellige ånds veiledning og trøst. Hvis han kan være vår faste følgesvenn, da vil vi med sikkerhet stå på hellige steder.

Konklusjon

I Lære og Pakter har vi sett forskjellige former for beskyttelse som Jesu Kristi evangelium gir oss når vi prøver å lære og etterleve disse prinsippene. Vi kan spørre hvor vi finner denne beskyttelsen.

Herren viste de hellige sin kjærlighet og barmhjertighet og lovet å være med oss: “Vær ved godt mot, mine barn, for jeg er midt iblant dere, og jeg har ikke forlatt dere” (L&p 61:36). “Lytt... sier Herren deres Gud, ja, Jesus Kristus, deres talsmann som kjenner menneskets svakhet og vet hvordan han skal komme dem til hjelp som blir fristet” (L&p 62:1).

Når vi anvender vår Frelser Jesu Kristi forsoning og læresetninger i vårt liv, kan vi få beskyttelse og tilflukt som gir oss styrke

til å lette
våre byrder,
overvinne våre synder og
vanskeligheter, og gjøre oss
hellige. ■

*Artikkelforfatteren bor i
Curitiba i Brasil.*

NOTER

1. M. Russell Ballard, “Hans ord skal I motta”, *Liahona*, juli 2001, 80.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 199.
3. Henry B. Eyring, “Åndelig forberedelse: Begynn tidlig og vær standhaftig”, *Liahona*, nov. 2005, 40.
4. J. Reuben Clark jr., i Conference Report, okt. 1940, 17; se også *Lære og pakter; elevhåndbok* (Kirkens skoleverks håndbok, 2001), 199.
5. Joseph Fielding Smith, “The Pearl of Great Price”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1930, 103; se også *Lære og pakter; elevhåndbok*, 243.

FRELSESENS KJÆRLIGHET SKULLE DELES I JULEN

Jeg gledet meg til å delta i Kirkens julekampanje i 2016, "Lys for verden". Jeg gledet meg til å gjøre de daglige utfordringene, spesielt for dag 5: "Jesus hjalp de syke, og det samme kan du."

Den dagen dro jeg fra jobben og gikk gjennom de grå bygatene i den hensikt å besøke bestemor og bestefar. Jeg følte meg fantastisk. Det var jul, og verden var vakker. Jeg hørte en av Frelsesarmeens klokker kime. Da jeg nærmet meg trikkeperrongen, ble lyden av klokken overdøvet av en hjemløs kvinne som kjeftet på vedkommende som ringte med klokken.

"Du er en bedrager!" skrek hun. "Jeg er sulten og kald, og du tar alt selv! Du er en bedrager!"

De fleste ignorerte henne, og mannen fortsatte å ringe med klokken sin. Jeg tok på meg øretelefoner, men jeg kunne fortsatt høre kvinnen rope: "Du er en bedrager! Jeg er sulten. Jeg fryser."

Jeg husket at jeg hadde en 20-dollarseddel i lommen. Jeg vurderte å gi den til kvinnen. "Nei", tenkte jeg. "Hvis jeg skal gi denne til noen, bør jeg gi den til en som er hyggelig." Så minnet Ånden meg på utfordringen og hvem jeg prøvde å ligne. Jesus var kongers Konge, men

han tjente de laveste av de lave. Jeg visste hva jeg måtte gjøre.

Jeg gikk bort til kvinnen. Hun kjeftet ikke nå, men øynene hennes var lukket og tårer rant nedover kinnene hennes. Jeg tok 20-dollarseddelen opp av lommen og ga den til henne.

"Tung dag?" spurte jeg.

Hun så opp på meg. "Ja", svarte hun.

"Beklager", sa jeg. Jeg slo armene rundt henne, og hun gråt på skuldren min til trikken kom.

"Takk", sa kvinnen da vi sa farvel. "Og ikke bare for pengene. Takk for klemmen. Jeg trengte en klem."

Å klemme en tilfeldig person på gaten var ikke noe jeg hadde planlagt å gjøre, men jeg vet at det er noe Jesus ville ha gjort. Jeg er takknemlig for at Herren ga meg muligheten til å tjene slik han ville ha gjort. Jesus hjalp de syke, de fattige og de trengende. Det kan jeg også. ■

Jordan Wright, Utah, USA

To store esker hadde navnet mitt på, men ingen avsenderadresse.

JULEPAKKER TIL MEG?

Jeg virket i California Sacramento misjon julen 2003. Min ledsager og de to andre søstermisjonærene vi delte leilighet med, begynte å få gaver og brev fra sine slektninger og venner. Jeg visste at det ikke ville bli det samme for meg.

Min familie i Argentina hadde få ressurser, og brevene deres ble vanligvis forsinket i to til tre måneder. Jeg var langt fra familien min, men jeg var glad for å kunne tilbringe julen i tjeneste for Jesus Kristus.

På julaften gjorde vi oss klar til å legge oss da en av søstrene fortalte meg at noen hadde lagt noen pakker ved døren med mitt navn på.

“Til meg? Det er ikke mulig!” sa jeg, forbauset.

To store esker hadde navnet mitt på, men ingen avsenderadresse. Jeg gledet meg, og de andre søstrene gledet seg med meg. Jeg åpnet pakkene, som var fulle av gaver, søtsaker, barns tegninger og andre ting! Jeg greide ikke å holde igjen tårene!

“Hvem kunne ha sendt meg disse pakkene?” undret jeg. Ingen av oss visste det, men alle gledet seg over gavmildheten.

Flere dager etter jul visste jeg fremdeles ikke hvem som hadde sendt pakkene. Jeg ringte misjonskontoret og spurte sekretæren om hun kunne si meg navnet på den mystiske avsenderen. Hun fortalte meg at medlemmer i en menighet som ønsket å være anonyme, hadde bestemt seg for å

sende pakker til meg med julegodsaker. Jeg vil alltid være takknemlig for menighetens giverglede som bragte så mye kjærlighet den julaftenen, og for støtten jeg fikk på min misjon.

Jeg lærte at ethvert medlem av Kirken kan få misjonærene til å føle seg hjemme – selv om de er langt hjemmefra – ved sin oppmuntring og tjeneste. Det var en av de beste julehøytidene i mitt liv. Jeg tjente Frelseren og følte hans kjærlighet gjennom Kirkens medlemmer. ■

Elisabet Andersen Bogado, Neuquén, Argentina

JULEN GJENNOM MIN DATTERS ØYNE

Freden senket seg over familien min og meg da vi kom inn i en låve for å se en julekrybbe med virkelige mennesker og dyr. Dyrene sto på båsene, og en mann og en kvinne kledd som Josef og Maria sto med et spedbarn svøpt i kvinnens armer. De var stille og fokuserte på det lille barnet. Hele atmosfæren var svært fredelig.

Mine eldste barn, min hustru og jeg sto mens min yngste datter satt på en høyballe foran oss. Hun var stille og fredelig, og hadde blikket festet på barnet. Da resten av familien var klar til å dra, la jeg hånden på min datters skulder og hvisket at det var på tide å dra. Hun sa at hun ville være hos Jesusbarnet. Ordene hennes rørte meg, og jeg bestemte meg for bli der sammen med henne.

Noen minutter senere tok jeg min datter forsiktig i hånden og sa at vi måtte dra. Hun sa at

Min datter var stille og fredelig, og hadde blikket festet på Jesusbarnet.

hun hadde lyst til å bli enda lenger. Jeg la armen rundt henne og knelte ved siden av henne.

Det gikk ikke lang tid før jeg følte at jeg hadde reist tilbake i tid og var sammen med Maria og Josef. Da skjønnte jeg hvorfor datteren min ønsket å bli. Jeg følte Ånden strømme over meg. På dette stedet følte jeg at jeg var i Frelserens nærvær. Jeg hadde tårer i øynene da jeg følte hans

kjærlighet. Da det til slutt var på tide å dra, løftet jeg opp den lille jenta mi. Da jeg snudde meg mot utgangen, hørte jeg henne si farvel til Jesusbarnet og at hun var glad i ham.

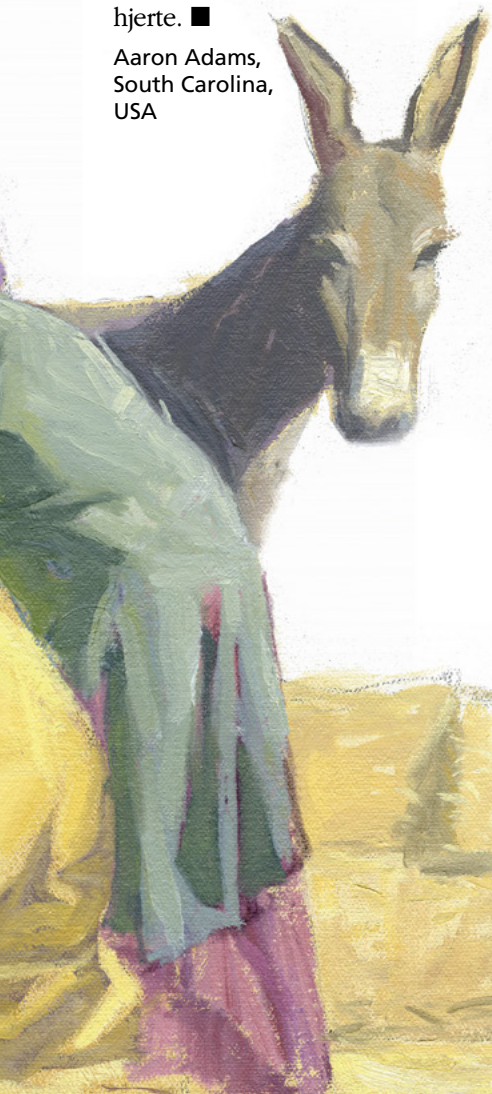
Den kvelden delte jeg en opplevelse med datteren min som jeg vil verdsette resten av livet, og jeg gikk nesten glipp av den. Den kvelden fikk jeg en gave. Jeg

EN FAMILIEGAVE TIL FRELSEREN

følte meg nærmere Gud og følte hans kjærlighet til meg. Jeg er takknemlig for Frelseren og muligheten til å minnes hans fødsel. Jeg vet at Frelserens liv, eksempel og forsoning utgjør en fantastisk gave av uendelig kjærlighet fra Gud til alle hans barn. Jeg vil alltid verdsette denne gaven dypt i mitt hjerte. ■

Aaron Adams,
South Carolina,
USA

Da desember nærmet seg, var jeg opptatt med å forberede meg til julestria. I fire år hadde julefeiringen funnet sted hjemme hos oss, men dette året følte jeg meg overveldet. Da jeg snakket med mannen min om alt vi trengte å gjøre – kjøpe gaver, lage mat og gjøre mange andre ting – bestemte vi oss for å avlyse juleselskapet og gjøre noe annet denne julen. Vi ønsket å gjøre noe vi kunne gi som en gave til Frelseren.

I hele desember holdt vi familiens hjemmeaftener om Jesu Kristi liv, dro til templet og planla tjenesteprosjekter for familien. Min mann var biskop den gangen, og vi bestemte oss for at på første juledag skulle vi synge for alle enkene i menigheten. Som familie begynte vi å øve på en rekke salmer vi skulle synge. Barna elsket å synge “En krybbe var vuggen” (*Salmer*, nr. 121).

På julaften laget vi kort med spesielle julebudskap og godsaker som vi skulle ta med på besøkene våre. Det gledet meg å se familien så samstemt og glad for å kunne tjene andre med så stor kjærlighet. Jeg kunne føle julens ånd.

På første juledag gledet barna seg til å gjøre besøkene. For hvert hjem vi besøkte, følte vi oss lykkeligere, og det virket som om salmene ble bedre for hver gang vi sang. Da vi kom til det siste huset, så det ut til at ingen var hjemme. Vi ventet en stund, og barna begynte å bli rastløse. Til slutt kom en eldre enke ut for å møte oss med søndagsklærne på og håret pent kjemmet. Da hun så oss, fikk hun tårer i øynene. Jeg ble også følelsesladet, og klarte så vidt å synge.

Da vi kjørte hjemover, sa vår fem år gamle datter at hun ikke hadde lyst til å dra hjem, men fortsette å synge. Før jeg fikk svart, sa niåringsen min: “Vi gjør det bare igjen neste år!”

Dette var en uforglemmelig jul for familien vår, fordi vi oppmuntret andre og viste vår kjærlighet til Jesus Kristus. Da jeg reflekterte over dagens hendelser, følte jeg Herrens kjærlighet og husket hans ord: “Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg” (Matteus 25:40). ■

Maria Aparecida da Kiyama Silva,
São Paulo, Brasil

EKSEMPLER PÅ TRO

Innvielsen av Philadelphia Pennsylvania tempel i 2016 har gitt Josephine anledning til å gå i templet hver uke. I templet finner hun styrke og helbredelse så hun kan takle livets prøvelser.

LESLIE NILSSON, FOTOGRAF

Josephine Scere

Pennsylvania i USA

Jeg ble født til motgang. Mor var en innvandrers fra Liberia, vi var fattige, og jeg ble utsatt for overgrep som barn mens jeg ble passet av noen mor trodde hun kunne stole på. Dette har gjort enkelte ting veldig vanskelig i livet mitt.

Det som har holdt meg så fast bestemt på å etterleve evangeliet, er mine prøvelser.

Livet er vanskelig om du er sistedagers-hellig eller ikke. Min styrke kommer av mitt forhold til min Frelser og min sønn Enoch. Å holde paktene jeg inngikk i templet, gir meg også styrke.

Sannhet er sannhet uansett. Man behøver ikke å argumentere for den. Man behøver ikke å bevise den. Den er det den er. Den er reell, og den er reell for alle. Den er reell for dem som bor i Salt Lake City i Utah, og den er reell for dem som bor i slummen i Philadelphia. Jeg tror det er det som burde holde oss oppe.

Mongolske talenter!

Av Po Nien (Felipe) Chou, Petra Chou og Odgerel Ochirjav

I desember i fjor kom et kor fra Ulaanbaatar Mongolia øst og vest stav til semifinalen på det nasjonale TV-programmet *Mongolske talenter*. Koret – som besto av Seminar- og Institutt-elever, hvor halvparten av dem er hjemvendte misjonærer – hadde aldri trodd de ville få en slik mulighet til å dele sin tro og sine talenter.

I 2015 besøkte en områdesytti Mongolia og ga opplæring om Kirkens innsats med hensyn til informasjon og samfunnskontakt. Odgerel Ochirjav, president for Ulaanbaatar Mongolia vest stav, var usikker på hva han skulle gjøre. Men i januar 2016 ringte svogeren hans og sa: “Jeg så på *Mongolske talenter*... Jeg fikk en sterk tilskyndelse om at kirkekoret deres burde delta.”

President Ochirjav snakket med kordirigent søster Unurjargal Purev om dette. Hun og kormedlemmene var entusiastiske med tanke på muligheten. Koret ble kjent som “SION”, et mongolsk akronym for *ånd, tro, sinn og samhold*.

Første runde

I første runde av konkurransen i mars 2016 fremførte SION en kombinasjon av to sanger. Én dommer sa: “Jeg ser ansiktene deres lyse opp... Vi må legge videoen på YouTube for å vise dette programmet til verden.”

En annen dommer spurte koret hva de ville gjøre hvis de vant hovedpremien på 50 000 amerikanske dollar. Han ble imponert da de sa at de ønsket å gi bort alt som en spesiell julegave til et barnehjem.

Andre runde

Av de 400 deltagerne var SION blant de 200 som gikk videre til andre runde, men opptredenen deres var planlagt til samme dag som en ungdomskonferanse for flere staver der halvparten av de 35 kormedlemmene skulle ha deltatt. Koret bestemte seg for å gå til andre runde, så de leide en buss og reiste i åtte timer til ungdomskonferansen etter opptredenen sin.

Av de 200 innslagene var SION blant de 32 som gikk videre til semifinalen. Koret begynte å bli omtalt på sosiale medier i tilknytning til *Mongolske talenter*.

Relativt få mongoler vet om Kirken, men dette koret bidro til å forandre det.

Semifinalen

De øvde fra juni til september for å forberede seg til semifinalen. På dagen for opptredenen var det minus 34 grader da de våknet klokken 04.00. Søster Nomuungerel Enkhuvshin, et medlem av koret, sa:

“Mange medlemmer av gruppen vår ble forkjølet. Men de ble bedre da vi ba for dem.”

Folk over hele Mongolia så programmet og stemte ved hjelp av SMS.

Bror Shijir Purevdorj sa: “Som følge av dette TV-programmet begynner mange å bli positivt stemt til Kirken.”

Velsignelsene

Kormedlemmene selv fikk også velsignelser. Bror Odgerel Tumursukh sa: “Vi brukte vår tid og vår oppmerksomhet i et helt år, samtidig som vi skjøttet jobber og andre sider av livet. Selv om det var vanskelig, har vi fått mange velsignelser. Jeg har lært å styre min tid og ofre noe for Herren.”

I tillegg til å vokse i tro, fikk korets medlemmer større selvtillit, utviklet vennskap og lærte samhold. “Å synge

i koret har hjulpet oss å lære å tilgi og støtte hverandre”, sa bror Ganbaatar Ulziiduuren. “Samholdet har blitt sterkere.” Søster Bilguunzaya Tungaglagtuul lærte “at jeg aldri burde tvile på meg selv eller tro at jeg ikke kan gjøre noe”.

Bror Bayartsogt Lhagvajav sa: “Å synge i koret har vært til stor velsignelse for familien min, og det hjalp meg også å få svarene jeg hadde søkt en god stund. Våre ledere ga oss løsninger... Det har bekreftet mitt vitnesbyrd om at våre ledere er kalt av Gud.”

“Da jeg deltok i *Mongolske talenter*”, forklarte søster Onon Dalaikhuu, “lærte jeg at vår oppmuntring og støtte til hverandre var nøkkelen til vår suksess.” Søster Dalaikhuus ansvar omfattet å organisere

besetningsmedlemmene, noe som bidro til å styrke hennes lederegenskaper. Hun la til: “Vi følte at Herren veiledet og påvirket oss. Mange av oss var syke, travle og trette, og følte seg overveldet. Men når vi ba sammen, fant vi på en eller annen måte større styrke og et sterkere ønske om å holde ut.”

Selv om koret ikke fikk nok stemmer til å gå videre til finalen, ga opptredenene deres Kirken betydelig eksponering over hele Mongolia. President Ochirjav forklarer: “Vi var lydige mot et oppdrag fra våre prestedømsledere, og Herren beredte en vei... Nå snakker hele byen [Ulaanbaatar] om mormonkorets deltagelse i *Mongolske talenter*.” ■

Artikkelforfatterne bor i Utah i USA og Ulaanbaatar i Mongolia.

Min **gave** til Frelseren

Av Cherstan Pixton

Russland er veldig kaldt om vinteren og ofte overskyet, noe som gjør dagene dystre og ganske miserable. Det var sent i november, og i tillegg til det deprimerende været følte jeg meg ensom, utilstrekkelig og ute av stand til å være en god misjonær. Jeg hadde nettopp fått ansvar for å lære opp en ny ledsager, og selv om søster Hart var fantastisk, hadde jeg nå press på meg for å lære språket bedre, være et eksempel og finne noen – hvem som helst – å undervise.

Vi hadde nettopp fått vite at vår nye misjonspresident skulle holde en sonekonferanse i Jekaterinburg, fem timer fra vårt område i Perm. Tidlig en kjølig desembermorgen dro søster Hart og jeg til togstasjonen.

Mens vi ventet, tenkte jeg på følelsene jeg hadde hatt. Jeg tenkte på julen som nærmet seg, og min lengsel etter å være sammen med familien min. Spenningen ved å være på misjon

hadde falmet, og nå følte jeg at jeg ikke hadde oppnådd noe særlig som misjonær på mine ni måneder ute. Til slutt hørte vi over høyttaleranlegget at toget vårt kom, så vi gikk ombord og satte oss. Jeg tenkte på Frelseren. Jeg lukket øynene og ba om at jeg måtte klare å kvitte meg med disse følelsene og fokusere bedre på ham.

På sonekonferansen dagen etter var president Rusts tale vakker og dyptfølt. Da søster Rust reiste seg for å tale, fortalte hun en enkel historie om at Frelseren er hyrden som gikk og fant en sau som hadde gått seg bort, og førte denne sauene tilbake til hjorden. Hun snakket om det Frelseren har ofret for oss, og til slutt bar hun et sterkt vitnesbyrd om muligheten vi som misjonærer har til å tjene ham ved å bringe hans bortkomne får til hjorden. Søster Rust utfordret oss til å tenke på hvilken gave vi kunne gi Frelseren til jul.

Jeg følte meg utilstrekkelig som misjonær. Hva kunne jeg gjøre for å slutte å fokusere på meg selv og begynne å fokusere på Frelseren?

Da hun ga denne utfordringen, følte jeg en sterk tilskyndelse om at gaven jeg skulle gi Frelseren, ganske enkelt var å snakke med flere mennesker. Frem til da hadde jeg vært livredd for å innlede samtaler med vilt fremmede – særlig på russisk! Jeg ville ikke at de skulle tro jeg var dum fordi jeg ikke forsto dem, så det var lettere å ikke si noe i det hele tatt. I det

øyeblikket visste jeg imidlertid nøyaktig hva jeg måtte gjøre. Jeg måtte slutte å tenke på meg selv og begynne å tenke på mine brødre og søstre. Jeg satte meg som mål å snakke med noen om evangeliet på enhver form for kollektivtransport jeg tok resten av måneden, og å innvie dette som min julegave til Frelseren.

Da søster Hart og jeg gikk ombord på et annet tog til Perm neste morgen, begynte jeg på målet mitt om å snakke med dem jeg satt ved siden av. De var ikke særlig interessert i det jeg hadde å dele, men jeg prøvde i det minste!

Hver dag var en kamp idet jeg kjempet for å gi min gave til Frelseren, men etter hvert oppdaget jeg at jeg var lykkeligere og mer selvsikker – jeg følte at jeg utførte mitt kall som misjonær bedre. Julen kom og gikk, men jeg bestemte meg for at jeg ville fortsette å snakke med folk. Jeg begynte å snakke med dem ikke bare når vi tok kollektivtransport, men også på gaten, i butikken, på biblioteket og overalt vi gikk.

Vi fant ingen å undervise ved at jeg snakket mer med folk, men jeg føler jeg at jeg sådde evangeliets frø. Vi ble venner

med bussjåfører, folk i vår lokale matbutikk og andre. Det beste var at når vi så noen igjen, så vi dem ofte smile, og det var ofte de som sa hei til oss først. Jeg har tro på at frøene vi sådde, en dag vil blomstre når nye muligheter oppstår for at de kan lære om evangeliet. Vår himmelske Fader arbeider på små og enkle måter, og noen ganger begynner det bare med et enkelt "hei".

Når jeg nå tenker tilbake på den gangen på toget til Jekaterinburg, skjønner jeg at vår himmelske Fader besvarte min bønn. Han hjalp meg å forstå at misjonærarbeid ikke handler om meg – det handler om andre, og når vi setter andre foran oss selv og våre egne bekymringer og sorger, finner vi den lykken vi alle søker. Det er fantastisk for meg hvor mye Frelseren gir, for selv om vi prøver å gi ham alt vi kan, velsigner han oss og gir oss tilbake et hundre fold. ■

Artikkelforfatteren bor i Idaho, USA.

Hun fant sin tro igjen

Veien tilbake er ikke alltid lett, men den er alltid der.

Av David Dickson

Kirkens tidsskrifter

Ordene “[gå] inn på forbudte stier og [bli] borte” (1 Nephi 8:28) høres neppe særlig håpefulle ut for de fleste av oss når vi leser dem i Mormons bok. Tvert imot, egentlig. Det er altfor lett å forestille seg et slags mørkt og trist sluttresultat for denne gruppen mennesker som er beskrevet i Lehis syn om livets tre – gruppen som smakte på frukten og så forlot den.

Men Te Oranoa M., en 17-åring fra New Zealand, har et annet syn på dette. “Det som inspirerer meg ved dette skriftstedet”, sier hun, “er at det ikke står at de er forlapt for alltid.”

For en fantastisk innsikt! Og det er en som kommer av personlig erfaring. “Jeg har selv falt fra Kirken” sier hun, “men jeg har klart å komme tilbake.”

Gradvis frafall

Te Oranoa vokste opp i Kirken og snakker om å få sitt eget vitnesbyrd og til og med sette åndelige mål. “Men vitnesbyrdet ble kaldt”, sier hun.

På noen måter kjente hun seg igjen i Amulek, særlig i måten han beskrev seg selv for Ammonihahs innbyggere: “Jeg [forherdet] mitt hjerte, for jeg ble kalt på mange ganger, og jeg ville ikke høre.

Derfor hadde jeg kunnskap om disse ting, men jeg ville ikke vite” (Alma 10:6).

For Te Oranoa er dette skriftstedet svært treffende. “Akkurat som Amulek, visste jeg alle disse åndelige tingene, og Ånden ba meg om å gjøre visse ting, men fordi jeg var litt sta og litt stolt, gjorde jeg dem ikke. Etterpå ble vitnesbyrdet gradvis svakere.”

Til slutt skulle Amuleks historie bli mer enn bare kjent for Te Oranoa. Den skulle også bli et vendepunkt på veien tilbake.

Et varmt minne

Selv i perioden da hennes tro hadde blitt kald, kunne hun fremdeles huske fine opplevelser hun hadde hatt før. Te Oranoa glemte aldri hvordan hun hadde følt seg da hun gikk i templet sammen med

ungdomsgruppen sin eller deltok på en ungdomskonferanse.

“Det var et mønster”, sier hun. “Jeg følte meg veldig bra når jeg gikk i kirken, men jeg følte meg ikke bra når jeg sto over kirken.”

Endelig kom det en dag da Te Oranoa bestemte seg for å se om hun kunne få de gode følelsene igjen. Det første hun gjorde var å lese nyere generalkonferansetaler.

En generalkonferansetale fra oktober 2016, “Lær av Alma og Amulek”, av president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, vekket noe i Te Oranoas sjel. Hun gjenkjente mye av sitt eget liv og sine egne følelser da president Uchtdorf beskrev hvordan Amuleks tro hadde blitt svekket. Hun husket også sterkere enn noensinne lykken hun hadde opplevd da hennes tro var

“Du kan vende
tilbake til
Herren når
du vil.”

sterkere. Øyeblikkelig ønsket hun å gjøre noen endringer.

“Jeg håpet å finne noe som på nytt kunne tenne flammen av mitt vitnesbyrd”, forklarer hun, “så jeg leste president Uchtdorfs tale, og følte meg i fyr og flamme!”

Håp om evigheten

Te Oranoas vei tilbake til troen har ikke alltid vært lett, men det er et spesielt lys i enden av tunnelen som holder henne gående: Håpet om en evig familie.

“Familier kan være sammen for evig”, sier hun. “Det er min største drøm og mitt største håp i livet. Når jeg ønsker å lære om noe, eller jeg synes det er vanskelig å forstå en læresetning, prøver jeg å sette den i sammenheng med evige familier. Hvorfor er for eksempel Jesu Kristi forsoning viktig for meg? For det første, trenger jeg hans forsoning i mitt liv så jeg kan være verdig til å komme inn i templet og bli beseglet til min familie for all evighet.”

Vend deg til Gud

Kanskje det er verdt å huske at de i Lehis syn som falt fra etter å ha smakt frukten, faktisk likevel *smakte* den. De må ha visst at den var god, selv om det bare var for en kort stund. Og de kan finne det ut igjen. Det er håpet Te Oranoa klamrer seg til, for seg selv og for andre.

“Du trenger ikke å fortsette å gå på de forbudte stiene resten av livet”, sier hun. “Du kan vende tilbake til Herren når du vil.” ■

MAGISKE *julesanger*

EN JULESANG TIL JOAQUÍN

A synge julesanger er ingen argentinsk juletradisjon. Faktisk er julen her ganske annerledes enn det tradisjonelle snø-dekte bildet du kanskje forestiller deg. Fordi vi bor på den sørlige halvkule, får julen alltid *meg* til å tenke på en stor fruktsalat!

Så da mor og far foreslo at vi skulle prøve å synge julesanger som familie, følte mine søsken og jeg en blanding av forvirring og begeistring. Vi var ikke sikre på våre musikalske evner, så vi bestemte oss for å bake og ta med noen småkaker som vi kunne gi dem vi besøkte, i det minste én grunn til å smile.

En mann som heter Joaquín, hadde vært medlem av menigheten vår så lenge jeg kunne huske. I desember det året hadde han blitt svært syk, og kunne ikke lenger være tilstede på nadverdsmøtet. Min far og mine

brødre var blant dem som tok med nadverden til ham på sykehuset etter kirken på søndagene.

Søndagen før jul satte hele familien seg i bilen for å besøke Joaquín, og håpet å gi ham en varm julestemning. Da vi kom dit, fulgte sykepleieren oss til sengen hans. Han hadde Skriftene sine og en salmebok ved sengen, som om han hadde ventet på oss.

Han var tydelig glad for at vi var der, og vi følte alle umiddelbart stor kjærlighet til ham. Mine brødre forberedte, velsignet og delte ut nadverden. Før vi dro, sang vi den skjønnne melodien "Langt, langt herfra": "Priser vår Gud i det høye. Fred på jord, Guds velbehag" (*Salmer*, nr. 122).

Det var absolutt fred og velbehag vi følte da han kalte oss "engler" og takket oss for besøket, når alt vi hadde ønsket var å gi ham disse følelsene.

Julia G., Buenos Aires, Argentina

KVELDENS SISTE STOPP

Det var julaften, og jeg ønsket *ikke* å være ute og synge julesanger.

Mor mente imidlertid det ville bli gøy om familien stuet seg inn i den gamle bilen vår og kjørte langs isete lokalveier for å synge julesanger for tre enker i menigheten, og far støttet forslaget hennes helhjertet.

Jeg følte meg utilpass. Hvem ønsket å høre på oss? Jeg ville dø av forlegenhet hvis jeg så noen jeg kjente. Furtende og surmulende krøp jeg inn i baksetet sammen med min bror og søster.

Den første leiligheten var bare noen kvartaler unna. Ingen åpnet. Vi kjørte til andre stopp. Igjen var det ingen som åpnet. Jeg begynte å bli bedre stemt.

Da vi svingte inn i den smale oppkjørselen til vårt siste stopp, tenkte jeg: "Ikke la det være noen hjemme."

Det var nå mørkt ute. Da mor banket på og ventet, var det fremdeles mørkt på verandaen. Bra. Snart ville vi være hjemme, hvor jeg kunne flykte inn på rommet mitt.

Plutselig ble lyset på verandaen tent, og døren åpnet seg. Jeg var så flau. Jeg var sikker på at vi hadde forstyrret henne.

"Kom inn, kom inn", sa den lille, magre kvinnen. Hun pekte på sitt gamle oppreiste piano.

"Kan du spille?" spurte hun mor. "La oss synge rundt pianoet."

Hennes varme og entusiasme gjorde meg mildere stemt. Kanskje det ikke gjorde så mye at vi var der. Vi hadde sunget noen få sanger da hun tilbød oss varm sjokolade.

"Kan du komme og hjelpe til?" spurte hun meg. Da vi kom inn på kjøkkenet, ble jeg overrasket over å se et vakkert bord nydelig dekket og pyntet til jul. Det var så stemningsfullt! Ved hver oppdekning lå det en liten, omhyggelig innpakket gave.

"Hvem er dette for?" spurte jeg. Jeg visste at hun bodde alene.

"For naboene mine", forklarte hun. "Hver jul inviterer jeg andre som meg selv – de som ikke har familie i nærheten – til frokost og noe godt å spise på julaften."

Ideen eksploderte i min 13 år gamle hjerne. Beundring fylte mitt gjenstridige hjerte. Så vakkert dette rommet var. Så vakker denne nettede eldre søsteren var. Så vakker min mor var som hadde tatt oss med hit. Endelig var jeg lykkelig.

I kirken neste måned takket denne søsteren oss igjen for besøket. Hun fortalte oss at vi var de eneste det året som hadde husket på *henne*. Noen måneder senere gikk hun uventet bort.

Jeg tenker tilbake på denne julen og føler meg takknemlig for fantastiske foreldre og for denne eldre søsteren, som alle ønsket å gi andre juleglede. ■

Brooke K., Utah, USA

Åtte grunner til
at julen er en
FANTASTISK TID
til å være
MISJONÆR

*Det er noe ved julen som gjør
det å dele evangeliet med
andre enda bedre!*

Av Charlotte Larcabal

Kirkens tidsskrifter

Du er glad i vennene dine. Du er glad i evangeliet. Og du har ingen anelse om hvordan du skal sette de to sammen.

Hvis dette høres ut som deg, er du ikke alene. Mange ønsker å dele evangeliet med vennene sine, men er livredde for å virke for påtrengende eller rare. Å dele evangeliet kan være nervepirrende.

Men frykt aldri! Selv om du aldri har nevnt Kirken for noen før, kan julen din være full av en masse normale, enkle og helt gjennomførbare misjonæranledninger. Hvordan?

Det første du må gjøre er å be. Prøv å be vår himmelske Fader om anledninger til å dele evangeliet med andre. Be om å få vite hvem du skal snakke med eller invitere, og be om mot til faktisk å gjøre det!

Det andre er å begynne. Og begynn *nå*. Her er en hemmelighet: Misjonærarbeid er *velDIG lett* i julen. Hvorfor? Vi har åtte grunner.

1. Alle liker en god fest.

Det er god mulighet for at din menighet eller kanskje også din familie planlegger en julefest. Inviter en venn med på moroa! Det vil trolig være en sang eller et budskap som handler om Frelseren, og det kan være nettopp det din venn trenger å høre.

2. Det er helt vanlig å invitere folk til kirken i julen.

Det er noe med julen som gjør at folk ønsker å gå i kirken! Dette er en fin anledning til å la dine venner få vite at de er velkomne til å se hvordan medlemmer av din kirke tilber Frelseren.

HVERT SKRITT PÅ VEIEN

Jeg hadde snakket med en nabo som er veldig interessert i evangeliet. Jeg inviterte henne til GUF, men det var alltid noe som hindret henne i å komme. En kveld gikk det opp for meg at jeg ikke hadde bedt om det. Umiddelbart knelte jeg ned og ba om at Den hellige ånd måtte være med meg og veilede meg. Etter bønnen ventet jeg på svar, men fikk ikke noe. Råd-vill prøvde jeg igjen, men denne gangen følte jeg meg tilskyndet til å takke Gud for alle velsignelsene jeg har. Jeg ba også om at jeg måtte kunne hjelpe andre å bli klar over de mange velsignelsene de har, og alle velsignelsene de kunne hatt på grunn av Frelserens kraft. Jeg følte sterkt at uansett hvor lang tid det tar, vil min Fader i himmelen være med meg hvert skritt på veien, gi meg tålmodighet og velsigne meg mer. Kort tid etter disse bønnene ble min venn med meg på GUF!

Elora C., 14 år, Arizona, USA

3. Julegodsaker er den perfekte måten å gjøre en invitasjon eller et evangeliebudskap litt bedre på.

Et fat med småkaker sammen med ditt favorittskriftsted? Litt nougat og et sitat om julen? Ja, takk!

4. Familier pleier å samles.

Å tilbringe tid sammen med familien er en stor del av juletradisjonene, så det bør være ganske enkelt å snakke om din familie, dine juletradisjoner og dine trosoppfatninger om familien.

5. Lys og kakao er siste skrik.

Drikk kakao eller se på juledekorasjonene rundt om i byen på familiens hjemmeaften eller en GUF-aktivitet. Juleaktiviteter er morsomme for alle, og det er en fin måte for en venn å se hvordan du etterlever din religion.

DET VIRKER KANSKJE IKKE SOM SÅ MYE

For en stund siden flyttet min venn i kirken bort, og jeg ble det eneste medlemmet på skolen. Søndagsskolelæreren min hadde nylig snakket med oss om hvordan vi kunne dele evangeliet med vennene våre. Jeg ba om å få vite hvordan jeg kunne gjøre dette, og jeg fikk helt klart et svar. Jeg snakket med en av vennene mine, og vi begynte å snakke om hans syn på stevnemøter. Jeg forklarte at jeg ikke tror på stevnemøter før man har fylt 16 år, og til min overraskelse hadde han noen av de samme normene. Det virker kanskje ikke som så mye, men det var virkelig et svar på mine bønner, og mitt vitnesbyrd om bønn er styrket.

David S., 13 år, Texas, USA

6. Julens Mormon Messages er fenomenale og enkle å dele.

Skap julestemning på sosiale medier ved å dele “En Frelser er født – julefilm”! Hvor mange av dine Facebook-venner kunne tenke seg å se en liten engel hjelpe en gretten vaktmester i “The Reason Behind Christmas” eller en fin historie om uselvishet i “The Coat: A Story of Charity”? Søk på LDS.org eller Mormon Channel etter disse og andre flotte julebudskap å dele med andre.

7. Julen er en feiring av Frelseren.

Mange kristne vil være litt mer fokusert på Frelseren i julen. I tillegg til å dele daglige forslag til tjenestegjerning, vil også Mormon.org fremheve Frelserens læresetninger og hvordan du kan være “lys for verden”. Det kan være akkurat det vennene dine ser etter for å feire Kristus i julen.

8. Det er så mange måter å gi og utføre tjeneste på i julen!

Tjeneste er en fantastisk måte å være misjonær på, og det er mange muligheter til å tjene andre i julen. Du kan besøke et pleiehjem, synge julesanger for en nabo eller gi ting til et senter for hjemløse. Du finner tjenesteforslag for de første 25 dagene i desember ved å gå inn på Mormon.org.

Hva venter du på?

På grunn av evangeliet, vet du om Jesus Kristus og alt håpet han gir. Det er en fantastisk gave, og det er noe du kan gi til andre. Hvis du oppriktig ber vår himmelske Fader om anledninger til å dele evangeliet med andre, vil han inspirere deg til å vite hvem du kan snakke med. Julen er en tid for å dele, gi og minnes Jesus Kristus. ■

EN TID MED FEIRING

“Dette er en tid for glede! Det er en tid for å feire! En storartet tid hvor vi erkjenner at vår allmektige Gud sendte sin enbårne Sønn Jesus Kristus for å forløse verden! For å forløse oss!”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Kan vi se Kristus i julen?” (Det første presidentskaps juleandakt, 6. des. 2009), broadcasts.lds.org.

A photograph of a weathered wooden door set into a rough stone wall. The door has a small, irregular opening in its center, through which a chain is visible. Above the door, there is a small patch of green ivy. The wall is made of light-colored, irregular stones.

HVER OG EN AV OSS ER EN **VERTSHUS- HOLDER**

SOM AVGJØR OM
DET FINNES ROM
FOR JESUS!

Eldste Neal A. Maxwell (1926-2004),
"La dette feste seg i eders hjerte",
generalkonferansen i oktober 1992

Av president
Thomas S. Monson

SLIK KAN DU FØLE JULENS SANNE ÅND

Julen er en strålende tid på året. Det er også en travel tid for de fleste av oss. Det er mitt håp og min bønn at vi ikke må bli så oppslukt av høytidens press at vi legger vekt på feil ting og går glipp av de enkle gledene ved å minnes den Helliges fødsel i Betlehem.

Vi finner ikke julens sanne glede ved å mase og jage for å få gjort mer. Vi finner julens sanne glede når vi **gjør Frelseren til høytidens fokus.**

Vår julefeiring skulle gjenspeile den kjærlighet og uselvskhet som Frelseren lærte oss. Det er ved å **gi,**

ikke ved å få, at julens ånd slår ut i full blomst. Vi **er mer vennlig stemt** overfor hverandre. Vi strekker oss ut i kjærlighet for å hjelpe de mindre heldigstilte. Vårt **hjerter mildnes.** Fiender blir tilgitt, venner husket og Gud adlydt. Julens ånd opplyser sjelens billedvindu, og vi ser ut på verdens travelhet og blir mer interessert i folk enn ting. For å forstå den sanne betydningen av julens ånd, trenger vi bare å **søke Kristi ånd.**

Måtte vi **gi slik Frelseren ga.** Å gi av seg selv er en hellig gave. Vi gir som et minne om alt Frelseren har gitt. Måtte vi også gi gaver som har

evig verdi, i tillegg til våre gaver som til slutt går i stykker eller blir glemt. Hvor mye bedre verden ville være hvis vi alle ga av vår forståelse og medfølelse, av tjeneste og vennskap, av vennlighet og mildhet.

Nå som julen omslutter oss med all sin prakt, måtte vi, i likhet med de vise menn, søke en strålende, utvalgt stjerne til å lede oss i vår feiring av Frelserens fødsel. Måtte vi alle foreta reisen til Betlehem i ånden, og komme med et ømt, omsorgsfullt hjerte som vår gave til Frelseren. ■

Fra Det første presidentskaps juleandakt 2013.

“Jeg har bedt om noe viktig, men jeg vet ikke om jeg har fått svar. Hvordan kan jeg vite det?”

Amotta svar på bønn har blitt beskrevet som en prosess: Først studerer du spørsmålet i tankene, og så spør du Gud om svaret ditt er riktig. Hvis svaret ditt er riktig, vil Herren tale “fred til ditt sinn” (L&p 6:23).

Men hva om du ikke får en overveldende følelse av fred? Eller hva om du føler at du har et svar, men du er ikke sikker på om det er deg eller Den hellige ånd?

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum har sagt: “Som regel kommer åpenbaring i små doser over tid, og gis i henhold til vårt ønske, vår verdighet og vår forberedelse.”¹ Det kommer ikke alltid plutselig. Som regel kommer det “linje på linje og bud på bud” (2 Nephi 28:30), og ofte må du ta et skritt i én retning *før* du føler at du har et fullstendig svar. Noen ganger får du kanskje ikke noe svar i det hele tatt – og det er da du må handle uansett, med tro på at Gud vil svare når tiden er inne.

Hvis du er bekymret for om svaret kommer fra deg eller fra Den hellige ånd, må du huske at det beste svaret vil være et som “innbyr og lokker [deg] til å gjøre godt og til å elske Gud og til å tjene ham” (Moroni 7:13).

NOTER

1. David A. Bednar, “Åpenbarings ånd”, generalkonferansen i april 2011.

Bestem deg, og vent på Ånden

En sommer følte jeg ikke at Herren hadde gitt meg svar med hensyn til en viktig avgjørelse. Jeg hadde bedt oppriktig hver dag om å få vite hans vilje for meg, og jeg fortalte ham hva jeg ønsket å gjøre. Jeg manglet fremdeles et tydelig svar, men jeg tok min beslutning. Jeg følte straks Ånden vitne for meg om at beslutningen jeg hadde tatt, ville hjelpe meg å vokse og bli mer lik min Fader i himmelen. Noen ganger må vi handle for å motta et svar – vår himmelske Fader respekterer vår handlefrihet og våre rettferdige ønsker. Hvis vi lever verdig, vil hans Ånd lede oss gjennom våre ønsker fordi de vil være i samsvar med hans.

Amanda H., 16 år, Utah, USA

Vær tålmodig og årvåken

For en tid siden utfordret jeg meg selv til å be om tjenestemuligheter. Jeg tenkte på hvordan jeg kunne hjelpe andre, men fikk ikke noe som jeg følte var en tilskyndelse. Jeg var nær ved å miste motet da mor delte Alma 5:40 med meg: “Alt som er godt, kommer fra Gud.” Jeg skjønnte at de fredelige tankene om tjeneste jeg hadde, faktisk var tilskyndelser fra Den hellige ånd. Jeg vet at våre bønner alltid blir besvart. Vi må

bare være tålmodige, være årvåkne og stole på Herren.

Lybee B., 16 år, Oregon, USA

Stol på Ånden

Når du lærer å stole på Den hellige ånd og utvikler evnen til å gjenkjenne hvordan vår himmelske Fader svarer deg, vil du skjønne hvor tilgjengelig Ånden er for deg. Hans røst tilskynder oss så forsiktig at hvis vi er opptatt av det som hører verden til, vil vi ikke legge merke til den milde hviskingen og følelsene som kommer fra det høye. Men hvis vi lever slik vi skulle, vil vi alltid ha løftet om at vi vil vite i vårt hjerte hva Ånden sier som svar på våre bønner.

Søster Ribeiro, 24 år, Brasil Porto Alegre syd misjon

Be om hjelp

Jeg har bedt og fått svar på mange ting, men de tilfellene som skiller seg mest ut, er de som gjelder skolearbeid. Før en eksamen ba jeg om at jeg måtte være rolig og i stand til å huske informasjonen jeg hadde studert. Mange ganger husket jeg hele avsnitt med informasjon som jeg vet at jeg aldri ville ha vært i stand til å huske uten hans hjelp. Han har velsignet meg veldig, og jeg setter pris på bønnens kraft og hans innflytelse som jeg føler gjennom den.

Emily B., 18 år, Queensland, Australia

Prøv det og se!

Noen ganger krever Herren at vi må handle ifølge vår tro før vi får et fullstendig svar. Vil du vite om Visdomsordet virkelig er en befaling fra Gud? Da må du etterleve det! Vil du vite om Mormons bok er sann? Da må du lese den! Stol på løftet i Johannes 7:17: "Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv."

Preston O., 19 år, Utah, USA

Ved Kristi kraft

Jeg så på Ansikt til ansikt-sendingen med eldste Rasband og søster Oscarson, da en ungdom stilte dette samme spørsmålet om å motta svar. Søster Oscarson siterte Moroni 7:16: "Ved Kristi kraft og gave... kan dere ha en

INSPIRASJON KOMMER LITT OM GANGEN

"Når vi søker inspirasjon til å velge rett, gir

Herren oss milde tilskyndelser. Disse krever av oss at vi tenker oss om, viser tro, arbeider, noen ganger også kjemper og handler. Det hender ikke så ofte at vi mottar hele svaret på en viktig sak eller et innviklet problem med en gang. Som oftest kommer svaret litt etter litt, uten at vi ser avslutningen på det."

Eldste Richard G. Scott (1928-2015) i De tolv apostlers quorum, "Slik kan vi oppfatte svar på bønner", generalkonferansen i oktober 1989.

fullkommen kunnskap om at det er av Gud." Dette skriftstedet viser oss at vi vil kunne vite Guds vilje for oss med en fullkommen kunnskap. Føl Ånden, og du vil vite svaret.

Sara S., 17 år, Santa Catarina, Brasil

KOMMENDE SPØRSMÅL

"Noen ganger føler jeg meg ikke verdig til å bli elsket av Frelseren. Hvordan kan jeg overvinne denne følelsen og anerkjenne mitt egenverd?"

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 15. januar 2018, på liahona.lds.org (klikk på "Submit an Article").

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

FÅ NYE VENNER

Da mor og far sa at vi skulle flytte, gledet jeg meg veldig til å få nye venner. Da vi kom til den nye byen vår, gikk vi i kirken. Jeg følte Ånden veldig sterkt der, og jeg visste at det ville gå bra.

Kort tid senere begynte jeg på min nye skole. Jeg var en av de få mormonene på skolen. Da jeg kom dit, følte jeg meg veldig utenfor. Det var tydelig at jeg var annerledes enn de andre elevene.

Den første uken prøvde jeg å få venner. Men jeg følte meg så utilpass! Jeg prøvde å sitte ved siden av forskjellige personer i hver klasse, og spise lunsj ved forskjellige bord

hver dag. Det virket ikke som om jeg kom noen vei.

Jeg bestemte meg for å være et bedre eksempel for mine jevnaldrende. Jeg fokuserte på Personlig fremgang og flittig skriftstudium. Når jeg arbeidet hardt, følte jeg sterkere at jeg er en datter av Gud og at han elsker meg.

Etter hvert som tiden gikk og jeg fortsatte å gjøre disse tingene, la jeg merke til noe: Jeg hadde begynt å få venner på skolen. Det var nesten som om jeg tiltrakk meg folk. De snakket om hvordan jeg skilte meg ut. Jeg skjønnte at det var fordi jeg lot mitt lys skinne. Jeg hadde et annet

kroppsspråk enn klassekameratene mine, jeg kledde meg sømmelig, jeg brukte godt språk, og jeg var snill mot andre.

Vi er alle Guds barn. Jeg er så takknemlig for at jeg lot mitt lys skinne, selv om jeg følte meg utilpass. Jeg vet at vi aldri er alene hvis vi er på Herrens side! ■

Rebekah C., Prince Edward Island, Canada

KUNNE JEG GI BORT EN MORMONS BOK?

På GUF fikk vi i oppdrag å være misjonærer ved å finne oss en ledsager, dele vårt vitnesbyrd med et ikke-medlem og gi ham eller henne en Mormons bok.

Etter GUF spurte jeg mor om råd. Hun lovet meg at hvis jeg ba i tro og spurte min himmelske Fader, ville han med sikkerhet svare.

Det tok meg to uker å finne noen som ville ta imot Mormons bok. I begynnelsen ble jeg avvist om og om igjen. Jeg var så lei av å bli såret at jeg var nær ved å gi opp.

En natt hadde jeg en drøm om en kvinne som var en nær venn til familien min. Mens jeg drømte, gikk det opp for meg at hun var den rette for meg og min ledsager å besøke. Da jeg våknet, takket jeg Herren for hjelpen.

På neste GUF skrev min ledsager og jeg vårt vitnesbyrd foran i boken og laget en fruktkurv til kvinnen. Vi dro hjem til henne, banket på døren og ventet. Selv om jeg var redd for at hun kanskje ville avslå den, sa jeg til meg selv at jeg måtte ha litt tro. Hun kom til slutt smilende ut og tok imot Mormons bok.

Denne erfaringen lærte meg at når du har litt tro, og du vet at vår himmelske Fader er der, kan du lett føle at det umulige er mulig. ■

Rapunzel L., Amerikansk Samoa

MIN FERIE FRA PIANOTIMER

En uke bestemte jeg meg for å ta ferie fra å øve på piano. Pianolæreren hadde ikke godkjent denne ferien, og det hadde heller ikke mor. I en hel uke lot jeg være å øve. Jeg syntes det var flott fordi jeg koste meg med å slappe av og gjøre andre ting.

Det ble slutt på mora på torsdag kveld, da mor minnet meg på at jeg hadde pianotime neste morgen. Jeg trodde jeg hadde en løsning: Jeg våknet en time tidligere og begynte å øve. Det gikk imidlertid opp for meg at det var for lite og for sent. Jeg hadde nytt friheten til å velge, men jeg hadde ikke tenkt på konsekvensene.

Neste morgen da jeg møtte læreren min, begynte konsekvensene å vise seg. Jeg måtte innrømme at jeg ikke hadde øvd, og læreren sa at jeg skulle ta igjen hele øvelsestiden jeg hadde gått glipp av, i tillegg til min vanlige øvelsestid.

Jeg er takknemlig for det jeg lærte om handlefrihet, ansvar og ansvarlighet. Alle valg har en konsekvens, og jeg lærte at jeg vil ta bedre beslutninger hvis jeg tar meg tid til å overveie konsekvensene først. ■

Blake H., Utah, USA

DET ER DIN TUR

Liahona tar gjerne imot dine erfaringer og lærdommer. Har du et favorittskriftsted? Har du fått svar på bønn? Har du vist mot med hensyn til å etterleve evangeliet? Send inn historien din på liahona.lds.org (klikk på "Submit an Article or Feedback").

Julaften-gjesten

*Det var alltid den beste kvelden hele året.
Nå kom den til å bli ødelagt!*

Av Holly K. Worthington

Basert på en sann historie

“Syng sangene om Jesusbarnet: La dine medmennesker vite at du bryr deg” (Children’s Songbook, 51).

Clara elsket familiens julaften-tradisjoner. Først spiste de ovnsbakt fisk til middag og julekaker til dessert. Så gikk de på julemarkedet. Når de kom hjem, leste de juleevangeliet i Bibelen sammen. Og før sengetid tente de juletreet for første gang og fikk åpne en gave hver. Det var Claras favorittkveld hele året. Hun kunne nesten ikke vente!

Helt til mamma sa noe viktig.

“Vi skal ha en spesiell gjest på julaften i år. Husker du Ms. Rainer?”

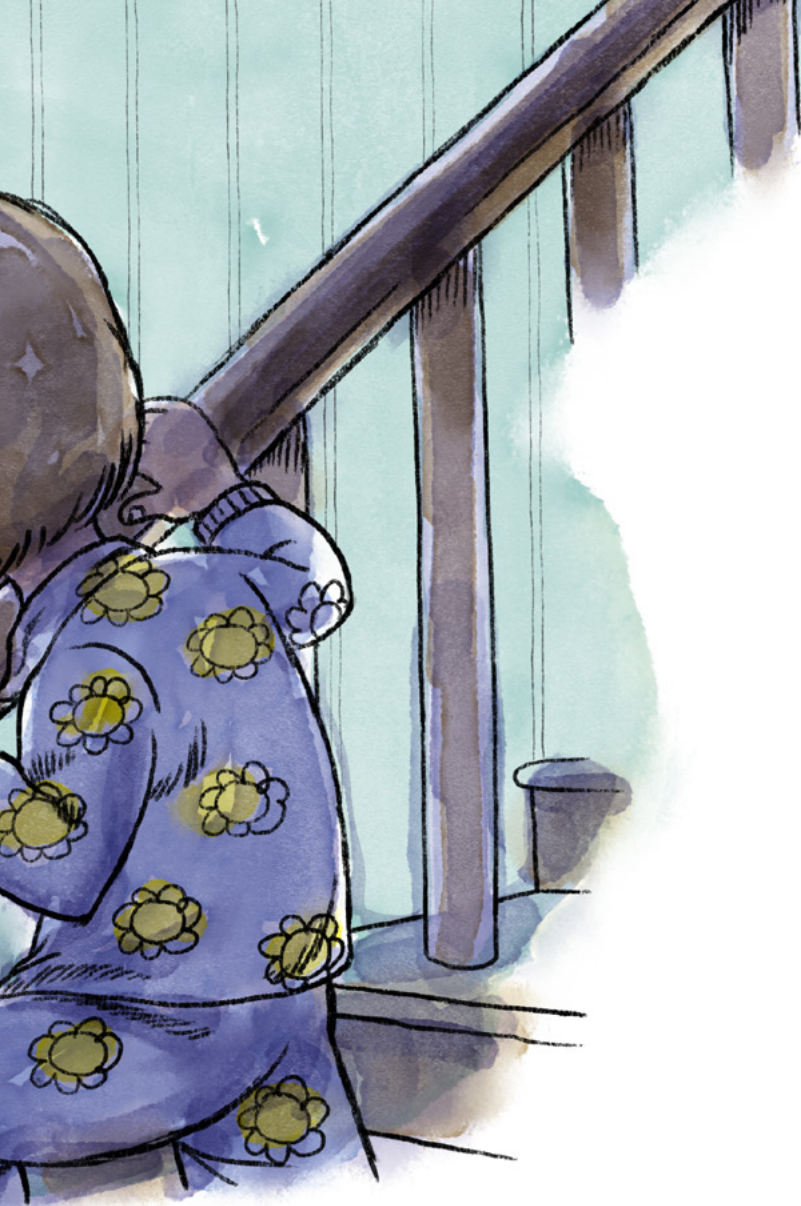
Clara stønnet. “Naboen pappa inviterte til kirken i forrige uke?”

“Akkurat. Pappa henter henne nå.”

Clara dumpet ned i en stol. Hvordan kunne hun slappe av og ha det gøy når det var en fremmed der? Julaften var ødelagt! Forresten, så hadde ikke Ms. Rainer kommet til kirken da pappa inviterte henne. Kanskje hun ikke ville komme denne gangen heller.

Men da pappa kom inn døren, var “den spesielle gjesten” sammen med ham. Ms. Rainer virket sliten og litt lei seg. Clara sa hei. Men hun ville ikke si noe mer. Under middagen fokuserte hun bare på maten sin mens mamma og pappa snakket med Ms. Rainer.

“Har du noensinne tatt dansetimer?” spurte en myk stemme. Clara så at Ms. Rainer ventet på at hun skulle svare. Hun nikket og så ned på tallerkenen sin igjen.

“Jeg også”, sa Ms. Rainer, fortsatt lavmælt. “Hvilken dansestil liker du best?”

Clara trakk på skuldrene og dyttet grønnsakene sine rundt på tallerkenen.

“Jeg elsker ballett”, sa Ms. Rainer. “Jeg var med i en dansegruppe på universitetet. Ett år reiste vi over hele Europa. “Det var fantastisk.”

Clara så opp. Det hørtes fantastisk ut.

“Hva mer liker du?” spurte Clara.

Ms. Rainer smilte forsiktig. “Å spille piano. Og matematikk.”

Clara sperret opp øynene. “Sier du det? Matematikk er favorittfaget mitt!”

Clara snakket med Ms. Rainer under resten av

middagen. Hun fant ut at Ms. Rainer hadde universitetsutdannelse i matematikk og studerte for å bli matematikkprofessor da hun møtte mannen sin. Han hadde gjort noen dårlige valg, og satt nå i fengsel.

Etter middagen holdt Clara seg i nærheten av Ms. Rainer mens de gikk rundt på julemarkedet. Og da de leste juleevangeliet, delte hun Skriftene sine med Ms. Rainer så hun kunne følge med.

Snart var det på tide å åpne gaver. Clara fikk en kose- lig lilla pyjamas. Hun gledet seg veldig til å ta den på! Men hun syntes litt synd på Ms. Rainer fordi hun ikke hadde noen gave.

Akkurat da ga mor en gave til Ms. Rainer. Ms. Rainer smilte sjenert og pakket opp et par mørkeblå sokker. Hun så opp på mamma med tårer i øynene. “Takk. Dere behøvde virkelig ikke å kjøpe noe til meg.”

Clara gikk til rommet sitt og tok på seg den nye pyjamasen sin. Hun fikk ikke Ms. Rainer ut av tankene. Hun virket så takknemlig for å få sokker til jul!

Idet Clara tok på seg sine egne lodne sokker, hørte hun vakker musikk begynne å spille. Hun løp ned trappen og fikk se mamma og pappa synge julesanger mens Ms. Rainer spilte piano. Clara begynte å synge med. Mens hun sang, ble hun stadig varmere inni seg. “Det er visst ikke så ille å ha en gjest på julaften likevel”, tenkte hun.

På søndag kom fru Rainer til kirken og satt sammen med Claras familie på nadverdsmøtet. Hun virket veldig lykkelig. Clara smilte da hun delte salmeboken sin med Ms. Rainer. Kanskje det var på tide med en ny julaften-tradisjon. ■

Artikkelforfatteren bor i Idaho, USA.

Jeg viser kjærlighet til min nabo som bor alene, ved å besøke henne og lage tegninger til henne!

Jill K., 10 år, California, USA

Av eldste
Paul B. Pieper
i De sytti

Vær modig og DEL!

Familien vår har bodd mange steder over hele verden. Vi har møtt mange forskjellige mennesker og hatt mange muligheter til å dele evangeliet med andre. Våre barn har velsignet andre ved å dele sitt vitnesbyrd.

Da barna våre var små, bodde vi i Kasakhstan. Det var ingen misjonærer der den gangen. Når venner eller naboer ønsket å høre om evangeliet, måtte *vi* være misjonærene!

Vår datter Marné delte evangeliet med venninnen Alyona. Alyona bestemte seg for å bli døpt med tillatelse fra sin mor, som senere ble døpt sammen med Alyonas yngre søster. Alyona giftet seg nylig med en rettskaffen ung mann i Manhattan New York tempel, og Marné fikk anledning til å være der! Hun var så glad for at hun hadde hjulpet venninnen sin å lære om Jesus Kristus.

Da vi bodde i Virginia i USA, var sønnen vår Chris i Primær. En av Chris sine venner og familien hans begynte å møte misjonærene. Chris hjalp til med å undervise familien. Han forberedte seg før hver leksjon og hjalp til med å svare på spørsmålene deres. Familien bestemte seg for å bli døpt. Etter dette var aldri Chris bekymret for om han kunne reise på misjon. Han visste at han kunne klare det!

En annen gang kom en mann for å arbeide på huset vårt. Min hustru takket ham da han var ferdig. "Vi ønsker å gi deg en gave", sa hun. Hun ga ham en Mormons bok.

Mannen ble sint. Han forsto ikke hva vi tror på. Han trodde at vi ikke trodde på Jesus Kristus.

Chris var modig og bar sitt vitnesbyrd for mannen. Chris sa at han var medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Han sa at han trodde på Jesus.

Mange av vår himmelske Faders barn vet ikke om evangeliet. Andre er ikke klar over at vi tror på Jesus. Disse menneskene trenger noen som vil være vennlige og snakke med dem. Vi kan være modige og dele vårt vitnesbyrd. Vi kan hjelpe andre å lære om Jesus Kristus! ■

Kirken i dag

*Bruk disse til å fortelle historier
fra Kirkens historie!*

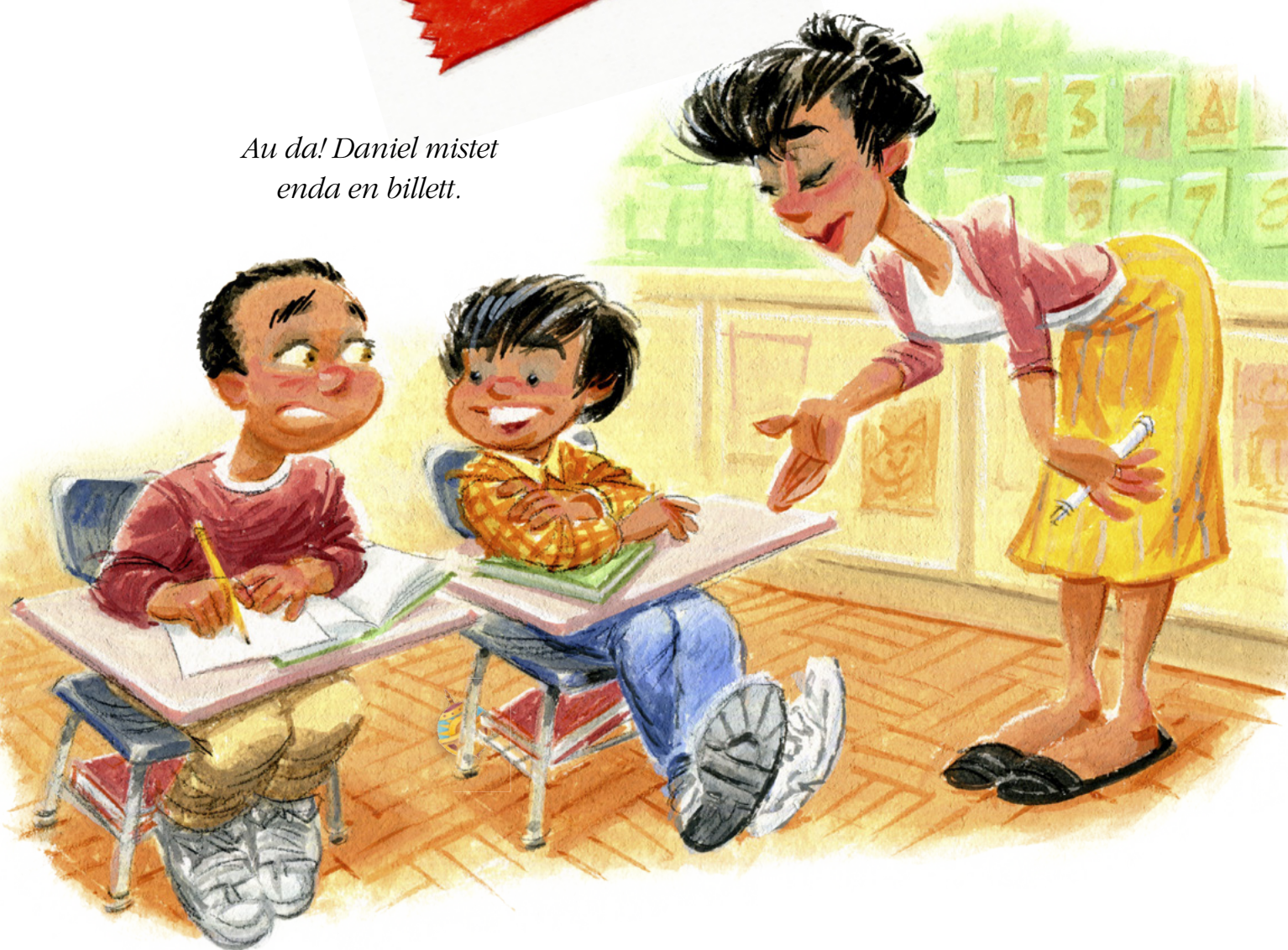
President Monson

De hellige bygget en vakker by i Saltsjødalen og brukte 40 år på å bygge Salt Lake tempel. Kirken har vokst mye siden denne tidlige perioden. Nå er det 156 ferdige templer rundt om i verden, og Mormons bok har blitt oversatt til 110 språk! President Thomas S. Monson er vår profet i dag. Hvordan kan du hjelpe Kirken å fortsette å vokse?

Vi håper du likte årets serie med personer fra Kirkens historie!
Du finner tidligere historiske personer på liahona.lds.org.

Den **RØDE** billetten

*Au da! Daniel mistet
enda en billett.*

Av Darcie Jensen Morris

Basert på en sann historie

“Jeg vil å så gjerne gjøre godt, alltid være grei”
(Barnas sangbok, 71).

Mateo så på regnestykket på tavlen og skrev det raskt ned i notaboken sin. Matematikk var favorittfaget hans, så han ønsket virkelig å følge med. Men han kunne knapt høre hva fru Santos sa fordi hans venn Daniel snakket.

“Shh! Daniel, jeg hører ikke noe!” hvisket Mateo. Men Daniel fortsatte å snakke. Til slutt hørte fru Santos ham.

“Daniel, du forstyrrer igjen”, sa fru Santos. “Du har allerede fått en advarsel. Nå må du gi meg en billett.”

Daniel stakk langsomt hånden ned i pulten og ga henne en rød billett. Skuldrene hans sank sammen, og han så ned i gulvet. Fru Santos ga billetter til elever som oppførte seg bra og fulgte instruksjonene. Elevene skrev navnet sitt på billettene og la dem i en krukke hver dag. Men man måtte gi tilbake en hvis man oppførte seg dårlig. Hver fredag trakk fru Santos en billett fra krukken, og vinneren fikk velge en premie fra klassens skattkiste! Daniel måtte gi tilbake mange billetter fordi han snakket,

så navnet hans ble ikke trukket ut særlig ofte. Mateo syntes det var dumt at Daniel mistet enda en billett.

I friminuttet løp Mateo ut på banen for å spille fotball. Han så Daniel stå alene ved huskestativet. Han skjønte at Daniel gråt. Mateo ville hjelpe ham å føle seg bedre.

“Har du lyst til å spille fotball?” spurte Mateo.

Daniel sa ingenting. Mateo prøvde igjen å snakke med ham, men Daniel snudde seg bare vekk.

“Jeg er på fotballbanen hvis du ombestemmer deg.”

Mateo gikk for å leke med de andre vennene sine, men han tenkte fortsatt på Daniel. Mateo fylte snart åtte, og det var ikke lenge til han skulle bli døpt. Han ønsket å være som Jesus og være en god venn. Var det noe han kunne gjøre for å hjelpe Daniel å ikke komme i vanskeligheter?

Dagen etter leste klassen en historie i små grupper. Men istedenfor å lese, kastet Daniel boken sin høyt opp i luften.

Mateo prøvde å stoppe ham. “Daniel, vi må lese boken, ikke leke med den.”

Daniel kastet boken igjen. Fru Santos så at den nesten traff taket. Hun gikk bort til Daniel og hold ut hånden for å få en billett. Daniel stakk hånden ned i pulten

sin. Han så skrekkslagen ut mens han fortsatte å lete.

“Å, nei! Han måtte være tom for billetter!” tenkte Mateo. Ingen billetter betydde at Daniel måtte være inne i friminuttet. Mateo tenkte så fort han kunne. Hva kunne han gjøre? Så fikk han en god tanke.

“Daniel”, sa fru Santos, “hvis du ikke har en billett til meg, da...”

Mateo trakk pusten dypt. “Kan jeg betale for ham, fru Santos?” spurte han.

Klassen ble stille. Ingen hadde noensinne spurt henne om det før. Mateo var ikke sikker på hva hun ville si.

Fru Santos så overrasket ut. Så smilte hun. “Du er en veldig god venn. Ja, du kan betale Daniels billett for ham.” Mateo ga fru Santos en av billettene sine.

“Takk, Mateo”, sa Daniel.

“Bare hyggelig!” sa Mateo. “Skal vi lese sammen nå?”

Daniel nikket og tok boken sin.

Da Daniel begynte å lese, følte Mateo seg varm og glad innvendig. Den gode ideen hadde kommet fra Den hellige ånd! Mateo visste at Jesus hadde ønsket at han skulle hjelpe Daniel – fordi han er glad i Daniel. Og Mateo følte også Jesu kjærlighet! ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

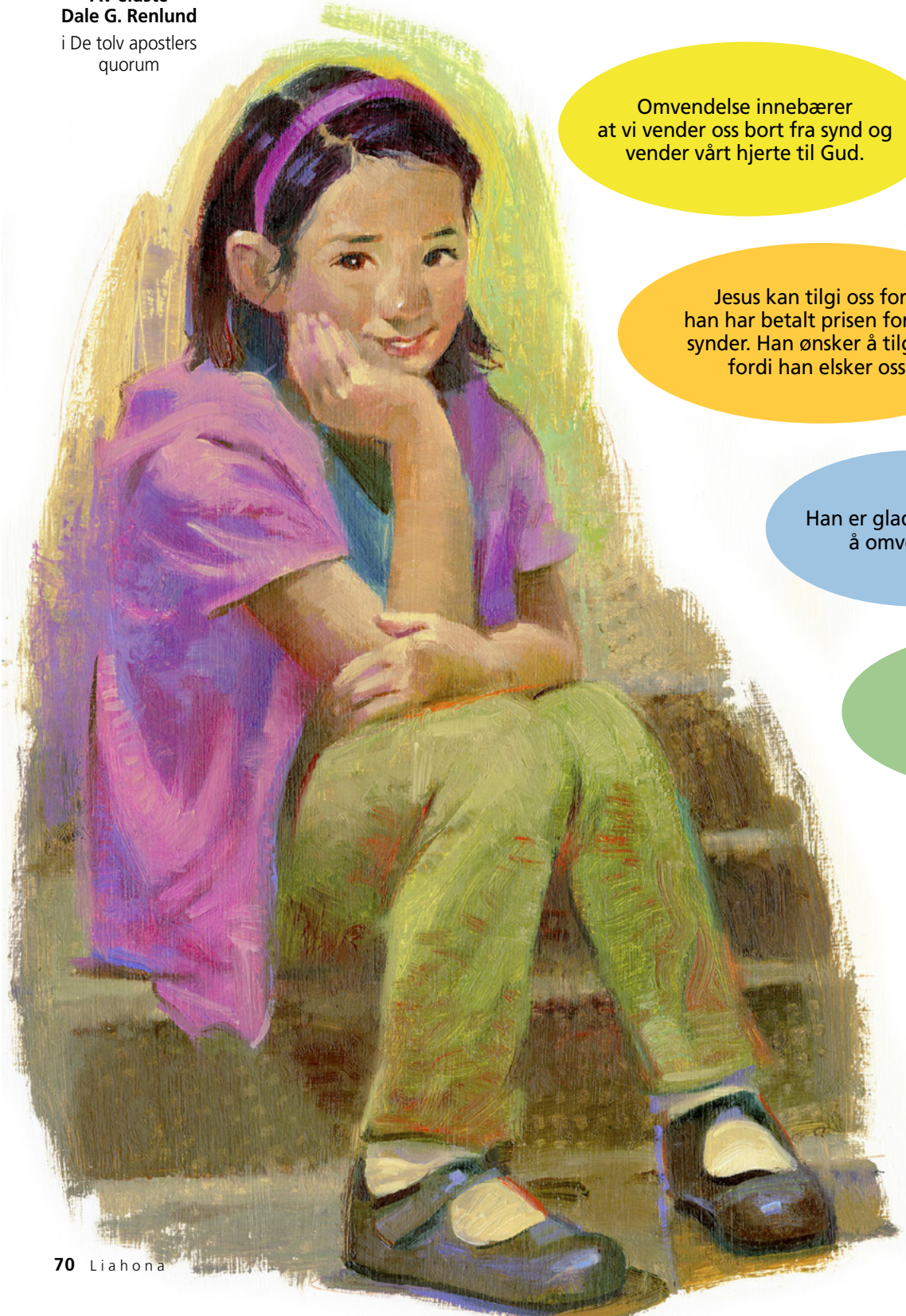
JESUS HAR BETALT FOR OSS

Mateo betalte Daniels billett fordi han brydde seg om ham. Vi kan ikke betale for andres synder, men Jesus Kristus kan! Fordi han elsker oss, har Jesus betalt prisen for alle våre synder. Når vi gjør noe galt, kan vi omvende oss og bli tilgitt. Jesus kan hjelpe oss å gjøre det bedre!

Av eldste
Dale G. Renlund
i De tolv apostlers
quorum

Hvordan kan omvendelse hjælpe meg å føle meg lykkelig?

Omvendelse innebærer
at vi vender oss bort fra synd og
vender vårt hjerte til Gud.

Jesus kan tilgi oss fordi
han har betalt prisen for våre
synder. Han ønsker å tilgi oss
fordi han elsker oss.

Han er glad når vi velger
å omvende oss.

Når han tilgir oss,
kan vi også føle
oss lykkelige.

*Fra "Omvendelse:
Et gledelig valg",
Liahona, nov. 2016,
121-124.*

Kinaputten

Da eldste Dale G. Renlund var 12 år, bodde familien hans i Sverige.

En søndag tok Dales venn Steffan en stor kinaputt og noen fyrstikker med seg inn i kirkebygningen. Dale var oppspilt. Dale tok kinaputten og tente lunten. Han skulle slukke lunten igjen, men brant fingrene og mistet kinaputten! Dale og Steffan så i forferdelse på mens lunten fortsatte å brenne.

Kinaputten eksploderte! En forferdelig lukt fylte kirkesalen. Dale og Steffan plukket raskt opp bitene av kinaputten og åpnet vinduene for å slippe ut lukten. De håpet at ingen ville legge merke til det.

Men da folk kom til nadverdsmøtet, *la* de merke til det. Lukten var så sterk at folk ikke klarte å fokusere på møtet. Dale var svært flau og skamfull. Han visste at det han hadde gjort, hadde skuffet vår himmelske Fader.

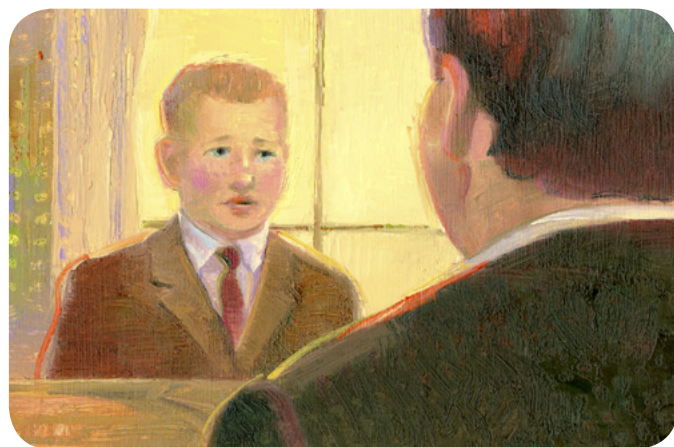
Etter kirken ba president Lindberg, grenspresidenten, Dale om å komme til kontoret hans fordi han skjønte at noe var galt. Dale fortalte president Lindberg hvor lei seg han var for kinaputten.

President Lindberg var snill. Han åpnet Skriftene og ba Dale om å lese noen understrekede vers. Dale leste: "Se, den som har omvendt seg fra sine synder er tilgitt,

for jeg Herren, kommer dem ikke mer ihu. Ved dette kan dere vite om et menneske omvender seg fra sine synder – se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem" (L&p 58:42-43).

Da Dale var ferdig med å lese, så han president Lindberg smile. Da Dale forlot kontoret, følte han at han var blitt tilgitt.

Eldste Renlund lærte at han kunne bli tilgitt når han gjorde noe galt. Han kunne føle seg lykkelig når han omvendte og holdt vår himmelske Faders bud. ■

12. des

“Salige er de som sørger,
for de skal trøstes”
(Matteus 5:4).

11. des

“Jeg var fremmed, og
dere tok imot meg”
(Matteus 25:35).

15. des

“Salige er de
barmhjertige”
(Matteus 5:7).

16. des

“Jeg var naken, og
dere kledde meg”
(Matteus 25:36).

18. des

“Dere må alltid
våke og be”
(3 Nephi 18:15).

13. des

“Derfor, alt dere vil at
menneskene skal gjøre
mot dere, gjør det
også mot dem”
(Matteus 7:12).

17. des

“Dere skal komme
sammen ofte”
(3 Nephi 18:22).

19. des

“Gled og fryd dere”
(Matteus 5:12).

14. des

“Døm ikke, for at dere
ikke skal bli dømt”
(Matteus 7:1).

20. des

“Søk [Guds] rike”
(Lukas 12:31).

21. des

"[Tilgj] menneskene
deres overtredeiser"
(Matteus 6:14).

24. des

"Slik skal dere la deres lys
skinne for menneskene, så
de kan se de gode gjør-
ninger dere gjør og prise
deres Far i himmelen"
(Matteus 5:16).

22. des

"Det som dere har sett
meg gjøre, det skal
dere også gjøre"
(3 Nephi 27:21).

23. des

"Jeg var syk, og dere
så til meg"
(Matteus 25:36).

25. des

"Det står skrevet:
Mitt hus skal kalles
et bønnens hus"
(Matteus 21:13).

*Les noe hver dag som Jesus
underviste, og tenk så på
hvordan du kan følge
hans lære. Fargelegg
deretter i stjernen!*

BILDE FRA GETTY IMAGES

Neste år skal vi samle stjerner fra barn over hele verden! Send oss en stjerne og fortell oss hvordan du var et skinnende eksempel. Ikke glem å legge ved et bilde, hvis du har et. Send det inn på liahona.lds.org.

Læresetninger om Jesus

Finn mer om Jesu Kristi lære på Mormon.org i desember!

De første 10 dagene av denne aktiviteten finner du i den digitale versjonen av denne artikkelen på liahona.lds.org eller i Gospel Library-appen.

Gjør rom for Ham

Tekst: Larry Hiller
Musikk: Michael F. Moody

Lett ♩ = 76-84

1. Da Je - sus - bar - net kom til jord, var her - ber - get så
(2. Som) her - ber - get i Bet - le - hem kan li - vet væ - re
(3. Vi) kan ei dra til her - ber - get og slip - pe bar - net

mp

fullt. Ei le - dig rom til fød - sel var, Ma -
fullt av al - le ting vi gjø - re må. Vi
inn, men åp - ne hjer - tets dør vi kan, til

ri - a fant ei trygg - het der, for Frel - se -
kan - skje glem - mer ten - ke på å gjø - re
ung og gam - mel rik og arm, de - le Hans

ren så kjær. _____ 2. Som
rom for Ham. _____ 3. Vi
kjær - lig - het. _____

de - le Hans kjær - lig - het. _____

© 2017 Larry Hiller and Michael F. Moody.

Denne sangen kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet.

Denne notis må komme med på alle kopier.

VÅR SIDE

Vi snakket om betydningen av templet i vårt liv og vår familie. Vi laget modeller av templet sammen med våre familier.

Primær-barn i en menighet i São Paulo i Brasil

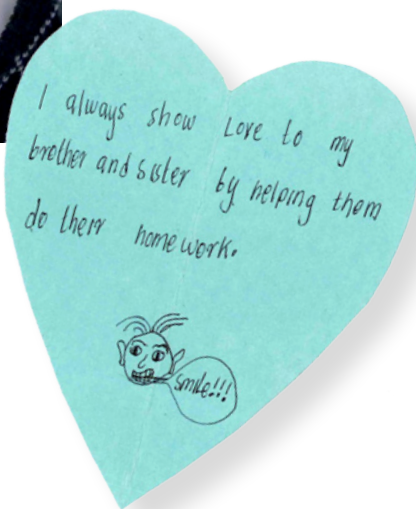
Jeg viser alltid kjærlighet til min bror og søster ved å hjelpe dem med leksene sine. Smil!

Benjamin S., 11 år, Kenya

Vi dro til stranden i ferien og laget et VDR-skjold i sanden.

Sofia, Matias og Tomás O., Argentina

DEN ALLMEKTIGE

*Alle spør seg:
"Hvem er Den allmechtige?"
Mange vet det ikke.
De vet ikke at han er
i et barns øyne,
Når man føler
brisen hviske,
I de tapres hjerte,
I dine kjæres smil,
Og man kaller ham
ikke bare "Gud" eller
"Den allmechtige",
men snarere...
"min himmelske Fader".*

Adriana G., 9 år, Chile

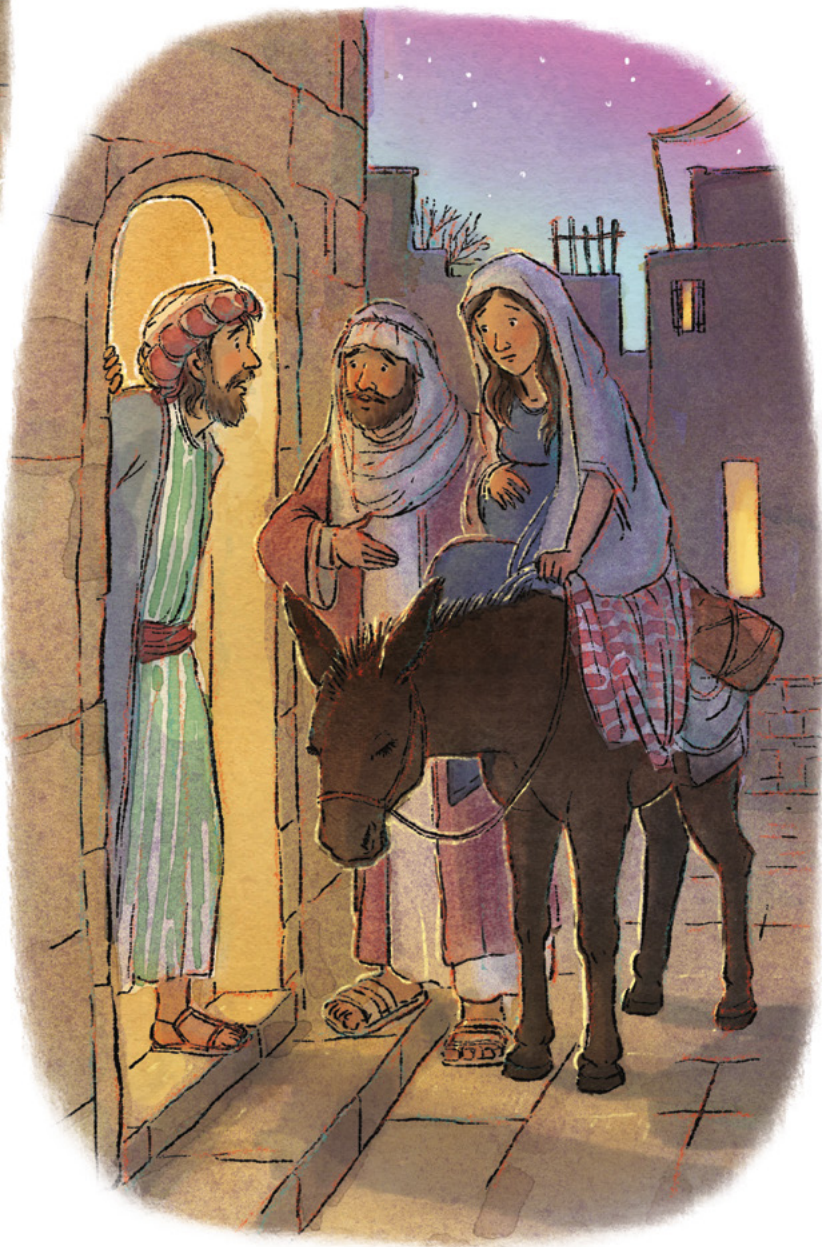
Jesus ble født i Betlehem

Av Kim Webb Reid

En engel kom til Maria og fortalte henne at Gud var fornøyd med henne. Hun skulle bli Jesu mor!

Maria og Josef dro til Betlehem. Det var nesten tiden da Jesus skulle bli født. Så mange besøkte Betlehem at Maria og Josef ikke kunne finne noe rom å overnatte i. En vertshusholder lot dem overnatte i en stall.

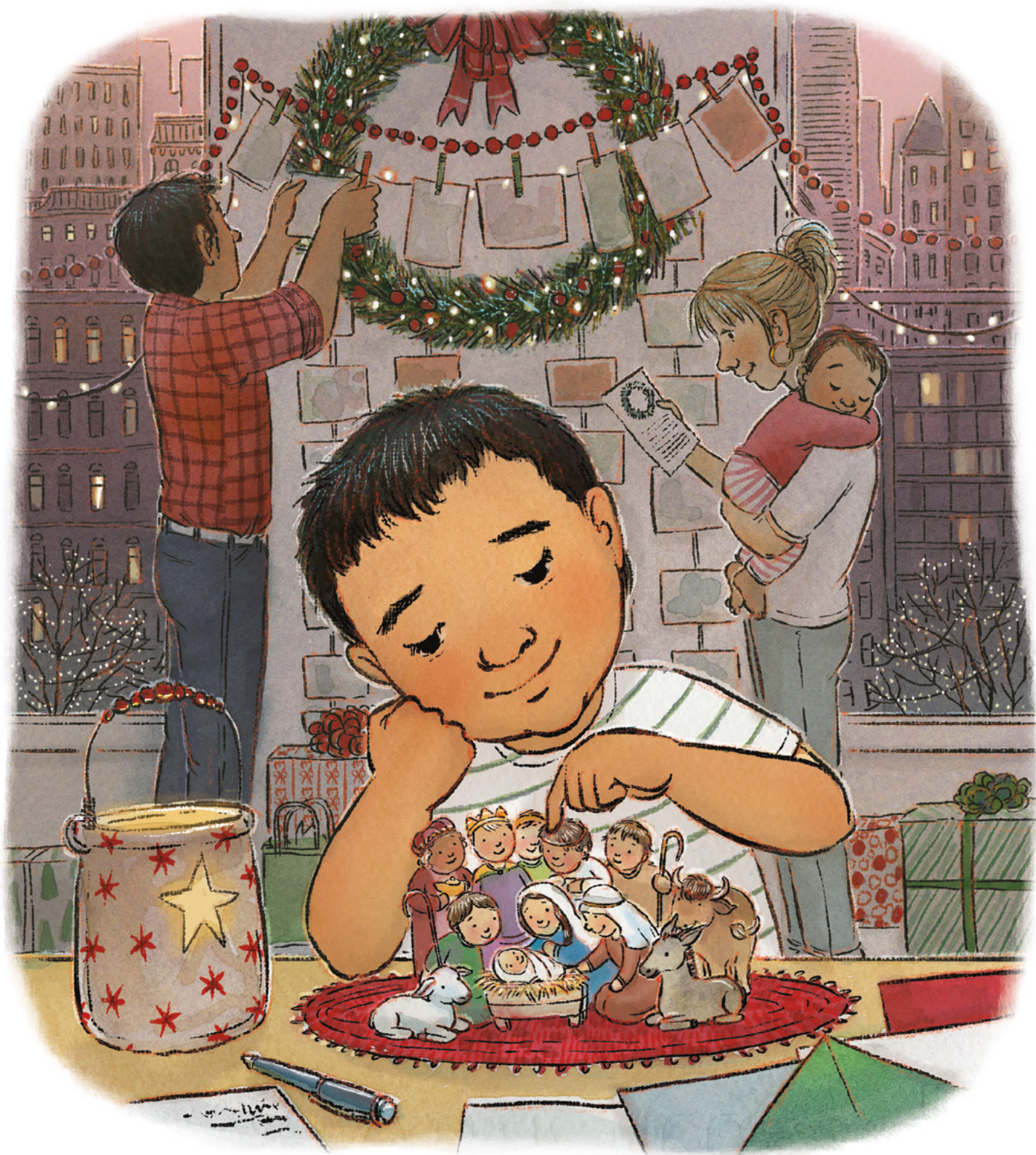

Snart ble Jesus født. En strålende ny stjerne viste seg for å fortelle alle at verdens lys hadde kommet til jorden.

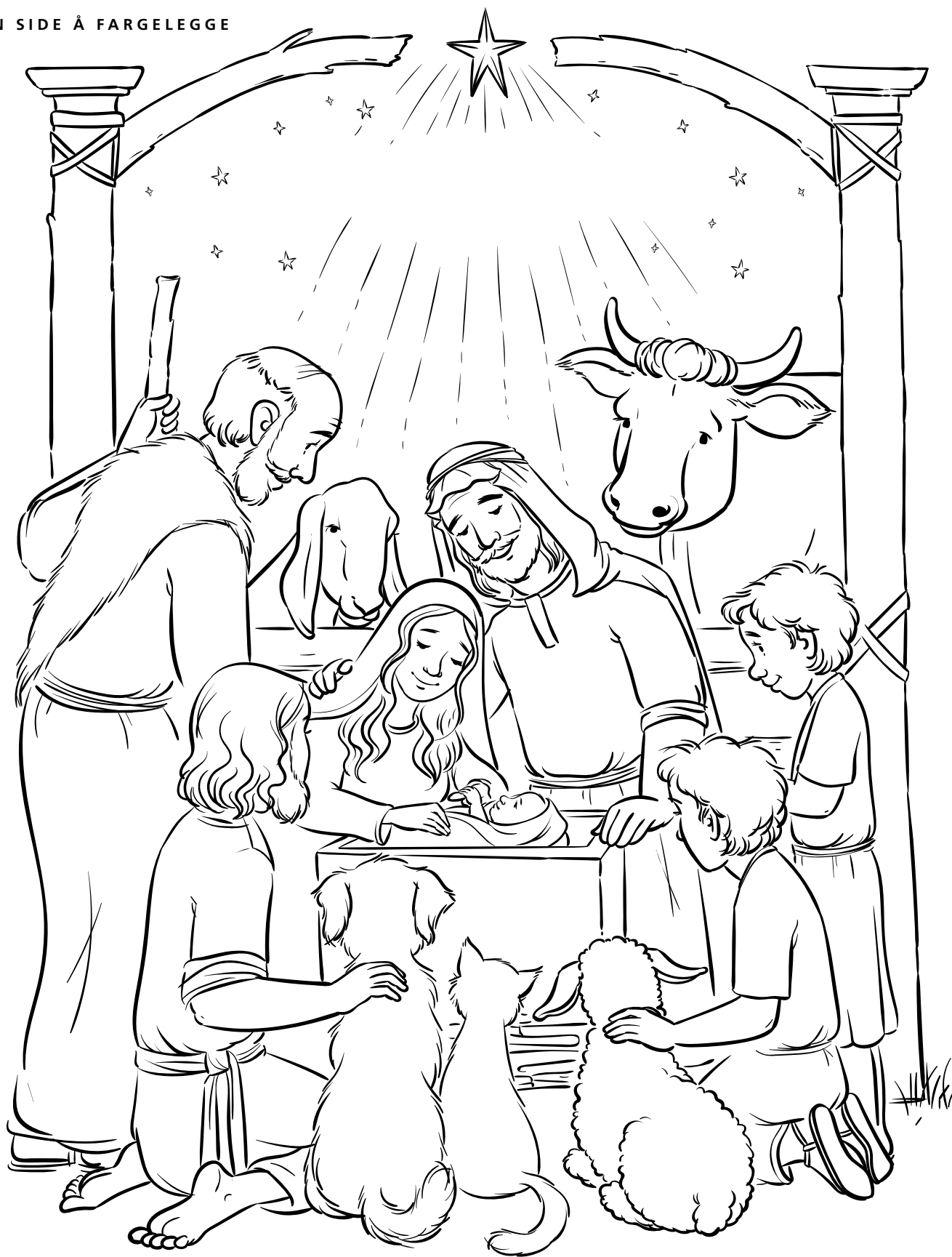

En engel fortalte noen hyrder at Jesus var født. De skyndte seg av sted for å få se Jesus-barnet ligge i en krybbe.

Jesus kom til jorden fordi han elsker meg. Jeg vil følge hans lys denne julen og hele året! ■

Fra Lukas 1:26-38; 2:1-20

“[Hyrdene] skyndte seg av sted, og de fant både Maria og Josef, og barnet som lå i krybben” (Lukas 2:16).

Av Joseph Smith
(1805-44)

Kirkens første president

TAPRE I KRISTI SAK

Dere kan aldri bli for gode.

Jeg elsker Kristi sak og dyd og kyskhhet, en rettlinjert stødig kurs og en rettskaffen oppførsel.

Jeg tror at vi må leve et dydig, rettskaffent og hellig liv for Gud, og føler at det er min plikt å overtale alle mennesker innenfor min innflytelse til å gjøre det samme, så de må slutte å gjøre ondt og lære å gjøre godt og la rettferdigheten seire over deres synder.

Vi styrker vår tro ved å tilføre enhver god egenskap som pryder barn av den velsignede Jesus. Vi kan be når det er tid for å be, vi kan elske vår neste som oss selv og være trofaste i trengsler idet vi vet at slike vil få en større belønning i himmelens rike. For en trøst! For en glede! La meg leve den rettferdiges liv, og la min belønning bli som hans...

Som en som har et stort ønske om menneskers frelse, la meg minne dere alle om å strebe med Gud-lignende iver etter dyd, hellighet og Herrens bud. Vær gode, vær kloke, vær rettferdige, vær gavmilde, og fremfor alt, vær nestekjærlige, alltid rike på gode gjerninger...

Vær saktmodige og ydmyke,... gjengjeld ondt med godt... Vær ydmyke og tålmodige i alle livets omstendigheter. Da vil vår seier bli større.

Vi ønsker å formane våre brødre [og søstre] med frimodighet til å være

ydmyke og fromme, til å vandre som lysets og dagens barn, så de må kunne motstå enhver fristelse og overvinne ethvert onde i vår Herre Jesu Kristi verdige navn.

Tanken på at enhver vil få i henhold til sin egen flid og standhaftighet mens han var i vingården, burde inspirere enhver som er kalt til å forkynne dette glade budskap...

Vi setter vår lit til Gud, og vi er fast bestemt på – med hans nåde og hjelp – å forfekte vår sak og holde trofast ut til enden slik at vi kan bli kronet med den celestiale herlighets krone og inngå til den hvile som er beredt for Guds barn...

Dere kan aldri bli for gode. Tålmodighet er himmelsk, lydighet er edelt, tilgivelse er barmhjertig og opphøyelse er guddommelig, og den som trofast holder ut til enden, skal på ingen måte miste sin belønning. Et godt menneske vil utholde alle ting til ære for Kristus. ■

Fra Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith (2011), 352-56.

**JESUS PRESETERES I TEMPLET,
AV CHRISTEN DALSGAARD**

*"Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord,
for mine øyne har sett din frelse,
som du har beredt for alle folks åsyn,
et lys til åpenbaring for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel."
– Lukas 2:29-32; se også vers 25-35.*

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

Min **gave** til Frelseren

Som misjonær følte jeg at jeg ikke strakk til. Så innså jeg at jeg måtte slutte å fokusere på meg selv og begynne å fokusere på Frelseren.

s. 48

FOR UNGDOM

s. 54

Åtte grunner til at julen er en **fantastisk tid** til å være **misjonær**

Har du ønsket å dele evangeliet med vennene dine, men vet ikke hvordan? Det er derfor julen er en av de beste tidene på året til å være misjonær!

FOR BARN

Læresetninger om Jesus

Forbered deg til julen denne måneden ved å bruke disse stjernene til å følge Jesu læresetninger.

s. 72